

திராவிடர் விடுதலைக் கழக மாத இதழ்
டிசம்பர் 2017 / ரூ.20
www.dvkperiyar.com
nimirvomdvk@gmail.com

ஆசிரியர் குழு
கொளத்தூர் மணி
விடுதலை இராசேந்திரன்

அலுவலக நிர்வாகம்
இரா. உமாபதி
இரா.செந்தில்
ந. அய்யனார்

இதழ் வடிவமைப்பு
வெல்கின் கணினி

அட்டை வடிவமைப்பு
க. பகலவன்

அலுவலக முகவரி
95, டாக்டர் நடேசன் சாலை
அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004
தொலைபேசி எண்:
044-24980745

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்
இரா. உமாபதி
72992 30363

முதலாம் ஆண்டில்...

நிமிர்வோம், தனது ஓராண்டு பயணத்தை கடந்து வந்திருக்கிறது. 2016 டிசம்பர் 24இல் சேலத்தில் திராவிடர் விடுதலைக் கழகம் நடத்திய வேத மரபு எதிர்ப்பு மாநாட்டில் முதல் இதழ் வெளி வந்தது. (இடையில் ஓர் இதழ் மட்டும் வெளி வரவில்லை) இது ஓர் இயக்கத்தின் இதழ்தான். ஆனாலும் இதன் உள்ளடக்கத்தை இயக்கத்தோடு குறுக்கி விடாது, பெரியாரின் கருத்தாயுதமாக விரிந்த தளத்தில் வளத்தெடுக்கவே விரும்புகிறோம். சமூக மாற்றத்துக்கான சிந்தனையாளர்கள், எழுத்தாளர்களுக்கு 'நிமிர்வோம்' தனது பக்கங்களை எப்போதும் திறந்தே வைத்திருக்கும். குறிப்பாக பெரியாரிய - அம்பேத்கரிய - மார்க்சிய சிந்தனைகளின் 'உருத்திரட்சி'யான இளம் படைப்பாளிகளின் 'அறிவுசார்' அணியை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்பதே நமது விருப்பம். இது காலத்தின் தேவை என்பதை கவலையோடு உணர்ந்திருக்கிறோம்.

'உலக மயமாக்கல்' வந்த பிறகு சமூகத்தில் நிகழ்ந்து வரும் அரசியல், பொருளியல், பண்பாட்டு சிதைவுகளுக்கிடையே சமூக மாற்றத்துக்கான பயணம், கடும் நெருக்கடிக்குள்ளாகி நிற்கிறது. இதைக் கடந்து செல்வதற்கான திட்டங்கள் செயல் உத்திகளோடு பயணத்தை முன்னெடுப்பதற்கான நடைமுறைகளை நாம் உருவாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஐாதிய கட்டமைப்பு இறுகிப் போய் சமூகத்தில் 'மேல் கீழ்' இடைவெளி அதிகரித்து, 'தேசபக்தி', 'வளர்ச்சி' என்ற பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட கருத்தியல்குள் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் மூழ்கடித்துவிடும் ஆபத்துகள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. இவ்வளவுக்குப் பிறகும் தமிழகத்தின் விழிப்புமிக்க இளைய தலைமுறை, பொது வெளிக்கு சமூக உணர்வுகளைத் தாங்கி வெளியே வந்திருப்பது நம்பிக்கை தரும் மாற்றம்.

திராவிட இயக்கத்தின் நிறைகுறைகளை மதிப்பிடும் உரிமை எவருக்கும் உண்டு. ஆனால், திராவிட இயக்கமே 'சீரழிவுக்கு' காரணம் என்ற பிரச்சாரம் அப்பட்டமான நேர்மையற்ற 'அரசியல் சுயலாபத்துக்கான' கூக்குரல் என்றே நாம் உறுதியாகக் கூறுவோம்.

திராவிட இயக்கத்தின் கடந்தகால வரலாறுகள், இன்றைய இளைய தலைமுறைக்குக் கொண்டு போய் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதும் உண்மை. 'நிமிர்வோம்' அந்தப் பணிக்கு முன்னுரிமை தர விரும்புகிறது.

அண்மையில் முடிவெய்திய பேராசிரியர் நன்னன், பெரியாரியலுக்கு ஏராளமான நூல்களை எழுதிக் குவித்தார். ஆனால் தன் வரலாற்றை அவர் எழுதிடவில்லை. பெரியாரிஸ்டுகளுக்கே உரிய தன்னடக்கமான உயரிய பண்பு அது. 'நிமிர்வோம்', பேராசிரியர் நன்னனின் தன் வரலாற்றை நேரில் சந்தித்து பதிவு செய்தமைக்காகப் பெருமைப்படுகிறது.

இந்த இதழில் 1940 ஆம் ஆண்டு முதல் திராவிட இயக்கத்திலும் அதன் பிறகு தி.மு.க.வின் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தும் அதன் அதிகாரபூர்வ இதழ்களில் பொறுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றி, 91ஆம் அகவையில் வாழும் கவிக்கொண்டல் மா.செங்குட்டுவன் அவர்களின் அனுபவங்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறோம். வெளிச்சத்துக்கு வராமல் உயிரோடு இருக்கும் சுயமரியாதைக்காரர்களைத் தேடிப் பிடித்து அவர்களின் கொள்கைப் பணியை பதிவு செய்வது இளைய தலைமுறையிடம் நம்பிக்கையை விளைவிக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

அஞ்சல் கட்டண சலுகைக்காக புதுடில்லி பத்திரிகைப் பதிவு அலுவலகத்தில் பதிவு செய்து அனுமதிக்காகக் காத்திருக்கின்றோம். அஞ்சல் கட்டணச் சலுகைக் கிடைத்தப் பிறகு, உறுப்பினர் சேர்க்கப்பட்டு இதழைப் பரவலாக்க இயலும் என்று நம்புகிறோம்.

இயக்கத் தோழர்கள் இதழை ஆதரவாளர்களிடமும் பொது மக்களிடமும் கொண்டு செல்வதில் முனைப்பு காட்டி செயல்படுவார்கள் என்று நம்பிக்கையுடன் 'நிமிர்வோம்' தனது பயணத்தைத் தொடருகிறது.

- ஆசிரியர் குழு

'திராவிட இயக்கம் அரசியலுக்குப் போயிருக்கக் கூடாது'

மனம் திறக்கிறார்
முத்த பத்திரிகையாளர்

● கனிக்கொண்டல் மா.செங்குட்டுவன் ●

91 ஆம்

அகவையை

எட்டியுள்ள கனிக்கொண்டல் மா. செங்குட்டுவன், இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் திராவிட இயக்க பத்திரிகையாளர்களிலேயே மிகவும் மூத்தவர். மாணவர் பருவத்திலேயே திராவிட இயக்கக் கொள்கையில் ஈர்க்கப்பட்டு பத்திரிகையாளராக திராவிடர் கழக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் அதிகாரபூர்வ ஏடுகளிலே பணியாற்றியவர். தலைவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியவர்.

நாளேடுகள், வார இதழ்கள், இலக்கிய இதழ்கள், எளிய பொதுக் கூட்ட மேடைகள், குடியிருப்புப் பகுதிகளிலேயே உருவாக்கிய படிப்பகங்கள், நாடகம், கலை நிகழ்ச்சிகள், முடிதிருத்தகங்கள், சைக்கிள் கடைகள், தேனீர்க் கடைகள் வழியாக எளிய மக்களிடம் கருத்துகளைப் பரப்பிய பெருமை திராவிடர் இயக்கத்தினருக்கு உண்டு. பிறகு திரைத் துறையிலும் கால் பதித்தது. திராவிட இயக்க இதழ்களை நடத்தியவர்கள் செல்வந்தர்கள் அல்ல; அவர்களின் மூலதனம் கொள்கை வலிமையும் மக்களை கிளர்ந்தெழச் செய்யும் எழுத்துக்களும் தான். கடும் பொருளாதார நெருக்கடிகளோடு மூச்சுத் திணறிக் கொண்டு வந்தன அந்த ஏடுகள். அவை அன்று தமிழினத்தின் சுவாசக் காற்றுகள் என்றே கூறலாம். இந்த ஏடுகளில் பத்திரிகையாளர்களாக பணியாற்றுவது அவ்வளவு எளிதானது அல்ல. வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைக்கான ஊதியமும் கிடைக்காது. வாழ்க்கைப் போராட்டங்களுக்கிடையே இலட்சிய உணர்வோடு பேனா பிடித்தவர்கள் தான் திராவிட இயக்கத்தின் பத்திரிகையாளர்கள், உடைந்து போன நாற்காலி மேஜைகளில் நாள் முழுதும் எழுதிக் கொண்டும் பிழை திருத்திக் கொண்டும் பத்திரிகை மடித்துக் கொண்டும் பத்திரிகை தயாரிப்புக்கான அத்தனை பணிகளிலும் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள்.

பத்திரிகையாளர் பணியும் நிரந்தரமானது அல்ல; தொடங்கப்படுவதும் தொடர முடியாமல் மூடப்படுவதுமாகவே இருந்தன. ஆனாலும் ஏடுகளுக்கு, இதழ்களுக்கு

பஞ்சமில்லை; ஒரே நேரத்தில் 70க்கும் மேற்பட்ட ஏடுகள் வெளிவந்த பெருமை - இந்த இயக்கத்துக்கு உண்டு.

கவிக்கொண்டல் மா.செங்குட்டுவன், அத்தகைய திராவிட இயக்க மரபில் வந்த மூத்த பத்திரிகையாளர்; சிறந்த மரபுக் கவிஞர்; ஓவியர். 1940களில் தொடங்கிய அவரது பயணம் இன்றும் தொடருகிறது. சென்னை அரசுக் குடியிருப்பான பீட்டர்ஸ் காலனியில் உள்ள எளிமையான இல்லத்தில் அவரது அனுபவங்களை 'நிமிர்வோம்' இதழ் வழியாக இளைய தலைமுறைக்கு கொண்டு செல்லும் நோக்கத்தோடு அவரை சந்தித்தோம். மூன்று மணி நேரம் தனது அனுபவங்களை நினைவிலிருந்து பகிர்ந்து கொண்டார். திராவிடர் விடுதலைக் கழகத்தின் இளைஞர்களை சந்தித்தவுடன் அவர் மேலும் உற்சாகமானார். இது "பேட்டி அல்ல; மனம் திறந்த உரையாடல்" என்று நெகிழ்ந்து கூறினார். 'மா.செ.'வின் பேட்டியிலிருந்து:

இயக்கம் நோக்கி வருவதற்கான காரணங்கள்...

பிரிக்கப்படாத தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருவாரூருக்கும் திருத்துறைப்பூண்டிக்கும் இடையில் உள்ள திருத்தெங்கூர் கிராமத்தில் பழுத்த சைவ உணர்வுள்ள பெற்றோருக்குப் பிறந்தவன். 1940ஆம் ஆண்டு திருவாரூரில் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்ற நீதிக்கட்சி மாநாட்டுக்கு எங்கள் ஊரைச் சார்ந்த அக்கட்சியைச் சேர்ந்த கோவிந்தசாமி பிள்ளை என்பவர், பள்ளி மாணவனாகிய என்னை அழைத்துப் போனார். அந்த மாநாட்டில்தான் பெரியாரையும் நீதிக்கட்சித் தலைவர்களையும் முதன்முதலாக நேரில் பார்த்தேன். அந்த மாநாட்டுப் பந்தல் திருவாரூர் தொடர் வண்டி நிலையம் அருகிலேயே அமைக்கப்பட்டு, தலைவர்கள் தொடர்வண்டியிலிருந்து, நேராக மாநாட்டு மேடைக்கு வருவதற்கேற்ப அமைக்கப்பட்டிருந்தது. 8ஆம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது மன்னார்குடியில் 'கல்கி' திரையரங்கில் நடந்த கூட்டத்துக்கு பெரியார் வந்தபோது அவரது பேச்சைக் கேட்டேன். அதற்குப் பிறகு அதே திரையரங்கில் பட்டுக்கோட்டை அழகிரி பேசினார். தி.மு.க.வின் மூத்த தலைவர் மன்னை நாராயணசாமி முன்னின்று நடத்திய அக்கூட்டத்துக்கு நானும், பேராசிரியர் அன்பழகன் தம்பி அறிவழகனும் சென்று பேச்சை கேட்டோம்.

பிறகு, 'இளந்தாடி நெடுஞ்செழியன்' (பிற்காலத்தில் நாவலர் நெடுஞ்செழியன்) மன்னார்குடியில் எங்கள் மாணவர் விடுதிக்குப் பேச வந்தார். அந்த நிகழ்ச்சிக்கு மன்னார்குடியில் அப்போது 'போர்வாள்' நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த எம்.ஆர். ராதாவும், நாடகத்துக்கு கதை வசனம் எழுதிய சி.பி. சின்னராசுவும் (பிற்காலத்தில் சி.பி. சிற்றரசு - மேலவைத் தலைவராக இருந்தவர்) பார்வையாளர்களாக வந்திருந்தனர். இந்த பேச்சுகள் எல்லாம் என்னை மிகவும் ஈர்த்துவிட்டன. நான் திராவிட இயக்கக் கொள்கையை ஏற்கத் தொடங்கி விட்டேன்.

1947ஆம் ஆண்டு சுதந்திர நாளை 'துக்க நாள்', "வந்த சுதந்திரம் பார்ப்பனருக்கும் பனியாவுக்கும் தான்; நமக்கு அல்ல" என்று பெரியார் அறிவித்தார். அப்போது மன்னார்குடி ஃபின்லே உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான் பதினொன்றாம் வகுப்பு (பழைய எஸ்.எஸ்.எல்.சி.) படித்துக் கொண்டிருந்தேன். பள்ளியில் திராவிட மாணவர் கழகம் உருவாக்கி, அதன் செயலாளராகவும் இருந்தேன். பள்ளியில் சுதந்திர தின விழா கொடியேற்றி கொண்டாடப் பட்டது. நான் கழக மாணவர் களிடம் கருப்புச் சட்டை அணிந்து போக வேண்டும் என்று கூறினேன். பல மாணவர்கள் பயந்து ஒதுங்கிக் கொண்டனர். நானும் சில மாணவர்களும் கருப்புச் சட்டை அணிந்து, சுதந்திர நாள் அணி வகுப்பில் கலந்து கொண்டோம். தலைமை ஆசிரியருக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. அவரது அறைக்கு அழைத்து, "உங்க ஈ.வெ.ரா. கருத்தை பள்ளிக் கூடத்தில் காட்டாதீங்க" என்று கூறி என்னையும் கருப்புடை அணிந்த மாணவர்களையும் பிரம்பால் கையில் கடுமையாக அடித்தார். அப்போது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பொதுத் தேர்வு எழுத வேண்டுமானால் பள்ளி நிர்வாகம் 'செலக்ஷன்' என்ற ஒரு தேர்வை நடத்தும். அதில் தேர்ச்சி பெற்றால்தான் அரசுத் தேர்வு எழுதலாம். எங்களுக்கு அரசுத் தேர்வு எழுத அனுமதியில்லை என்று தலைமையாசிரியர் அறிவித்து விட்டார். பிறகு திருவாரூர் வந்து, அங்கு மீண்டும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யில்

சேர்ந்து படித்தேன். அங்கும் திராவிடர் மாணவர் கழகம் தொடங்கி செயலாளராக செயல்பட்டேன். திருவாரூரில் கலைஞர், தென்னவன் (இவர் பழைய தென்னவன்; இப்போதுள்ளவர் அல்ல) போன்றவர்களுடன் இணைந்து கழகப் பணியாற்றினேன்.

அப்போதெல்லாம் கோடை விடுமுறையில் பெரியார் பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்தி, பயிற்சி பெற்ற மாணவர்களை ஊர்களுக்கு பிரச்சாரத்துக்கு அனுப்புவார். 1948ஆம் ஆண்டு ஈரோட்டில் நடந்த பயிற்சி வகுப்பில் நான் பங்கேற்க முடியவில்லை. அதில் பயிற்சி பெற்ற மாணவர்களான சென்னை ஜார்ஜ், திருவாரூர் தங்கராசு போன்றவர்களைக் கொண்டு பட்டுக்கோட்டை, பேராலூரணி, ஓரத்தநாடு பகுதிகளில் பெரியாரின் நம்பிக்கைக்குரிய தொண்டர் திருவாரூர் யாகுப் பிரச்சாரக் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். முதல்நாள் கூட்டத்துக்கு மாணவப் பேச்சாளர்கள் வந்து சேராத நிலையில், திருவாரூர் தொடர் வண்டி நிலையத்துக்கு, ஒரு நண்பரை வழியனுப்ப வந்த என்னை யாகுப் பார்த்து விட்டார். உடனே ‘ஆலடிக்கு மூலை’ கிராமத்தில் நடக்கும் கூட்டத்துக்கு நீ பேச வரவேண்டும்; பேச்சாளர்கள் எவரும் வந்து சேரவில்லை. இது எனக்கு செய்யும் உதவியாகக் கருதி வா” என்றார். நான் தயங்கினேன். “உன் வீட்டுக்கு நான் சேதி தெரிவித்து விடுகிறேன்.

**1947 - சுதந்திர நாள்
கொண்டாட்டத்தில்
மாணவனாக
கருப்புச் சட்டை
அணிந்து சென்றதால்
பள்ளியில்
தொடர முடியவில்லை.**

அண்ணாவுடன் ‘மா.செ.’

●—————●
**மாவூர் சர்மா
தோட்டத்தில் நடந்த
பயிற்சி வகுப்பில்
பெரியாரிடம்
பாடம் கற்றேன்.**
●—————●

இப்போதே புறப்படு” என்று கூறினார். நானும் சம்மதித்து பயணமானேன். பட்டுக் கோட்டையில் பெரியார் தொண்டர் மாப்பிள்ளையன் என்னை வரவேற்றார். கூட்டத்தில் நான் ஒருவன் மட்டும் எப்படிப் பேசி சமாளிக்க முடியும்? என்று எனக்கு பயம். பட்டுக்கோட்டை சி.என். விசுவநாதன் என்பவரை (பிறகு பெரியார் உதவியாளராக சில காலம் இருந்தவர்; சிறந்த ‘பேட்மின்டன்’ விளையாட்டு வீரர்-ஆர்) பிறகு பேச்சாளராக மாப்பிள்ளையன் அழைத்து வந்தார். பட்டுக் கோட்டையிலிருந்து கிளம்பி நடந்தே ஆலடிக்கு மூலை கிராமத்துக்கு சென்றோம். அப்போது வழியில் எதிர்பாராத விதமாக நாகை காளியப்பன், எஸ்.கே. சாமியும் வந்தனர். (இவர்கள் உறுதியான பெரியார் தொண்டர்கள். நாகை காளியப்பன் பெரியாரோடு மலேசிய பயணம் சென்றவர். குடந்தை எஸ்.கே.சாமி, தி.மு.க. வின் முன்னணி தலைவர்; சிறந்த பேச்சாளர்-ஆர்)

மாப்பிள்ளையன் வேண்டுகோளையேற்று அவர்களும் கூட்டத்துக்கு வர சம்மதித்தனர். அப்போது தான் எனக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது. அன்று ‘ஆலடிக்கு மூலை’யில் ‘பெட்ரோமாக்ஸ்’ விளக்கை வைத்து கூட்டம் நடந்தது. அடுத்த நாள் திருவாரூர் தங்கராசுவையும் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு யாகுப் வந்து சேர்ந்து விட்டார். தற்

செயலாக பட்டுக்கோட்டை அழகிரியும் வந்து விட்டார். மூன்று நாட்கள் பட்டுக்கோட்டை அழகிரியோடு பழகவும், அவரது கூட்டங்களில் பங்கேற்கவும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இது எனக்குக் கிடைத்த மிகப் பெரும் பெருமை. அந்தக் காலங்களில் திராவிட இயக்கப் பிரச்சாரம் எத்தகைய சூழல்களில் எப்படியெல்லாம் நடத்தப்பட்டது என்பதை இளைஞர்கள் அறிய வேண்டும் என்பதற்காகவே விரிவாகக் கூறுகிறேன்.

1949ஆம் ஆண்டு திருவாரூர் அருகே உள்ள மாவூர் ஆர்.எஸ். சர்மா மாளிகையில் பயிற்சி வகுப்பு நடந்தது. மாவூர் சர்மா ஒரு பார்ப்பனர். ஆனால் பெரியாரின் உற்ற நண்பர். மாவூர் சர்மா, பார்ப்பனராக இருந்தாலும் பார்ப்பனர் களாலே வெறுக்கப்பட்டவர். பெரிய தோட்டம், மாளிகை, அவருக்கு மாவூரில் இருந்தது. திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அவர் தனது மாளிகை வளாகத்தில் கல்கத்தா காளி கோயிலைக் கட்டி, அதன் குட முழுக்கை புதுமையாக நடத்தினார். யாக சாலை, ஓமகுண்டம், புரோகித மந்திரங்கள் இல்லாமல் திருவாங்கூர் சமஸ்தான திவானாக இருந்த சர். சி.பி. இராமசாமி அய்யரை அழைத்து வந்து குடமுழுக்குக்குச் செய்தார். தனது வேத புரோகித எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினார். அவரிடம் பார்ப்பனர் கள் ஏராளமாக வேலை செய்தாலும், தனது வாரிசாக

பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தில் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்த சோமசுந்தரம் என்பவரை 'தத்துப்பிள்யாக' வளர்த்து ஆளாக்கி, தனது சொத்துக்களை அறக்கட்டளையாக்கி, அதன் தலைவராகவும் சோமசுந்தரத்தை நியமித்தார். சோமசுந்தரத்தின் திருமணத்தை பல்லாயிரம் மக்களைக் கூட்டி பெரிய விழாவாக நடத்தினார். கலைவாணர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் அந்தத் திருமணத்துக்கு வந்திருந்தார். கலைவாணர் மீது மிகவும் பற்றுள்ளவர். இலட்சுமிகாந்தன் கொலை வழக்கில் கலைவாணர் சிறைப்பட்ட போது அவரது விடுதலைக்கு மிகவும் உதவியவர் சர்மா.

சர்மாவின் செயல்பாடுகளால் ஆத்திரமடைந்த பார்ப்பனர் கள், அவர் மீது அவதூறுகளை பரப்பினர். ஆத்திரமடைந்த சர்மா, திருவாரூரில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தைக் கூட்டி தன்னிலை விளக்கமளித்தார். அவதூறு பரப்பிய பார்ப்பனர்களுக்கு சாட்டையடி தந்தார். பெரியாரிடம் மேலும் நெருக்கம் காட்டி பழகத் தொடங்கினார். தனது மாளிகைக்கு பெரியாரை விருந்தினராக அழைத்தார். அப்போது மாணவர் பயிற்சி முகாமை அங்கேயே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று பெரியார் கேட்டபோது சர்மாவுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. 1949 ஜூன் முதல் நாள் சர்மா மாளிகையில் பயிற்சி முகாம் தொடங்கிப் பத்து நாட்கள் நடந்தன. அதில் நான் பயிற்சி பெற்றேன். அந்த 10 நாட்களும் அறுசுவை விருந்தளித்தார் சர்மா.

கேள்வி : பயிற்சி வகுப்புகள் எல்லாம் எப்படி நடக்கும்? யார் பயிற்சி எடுத்தார்கள்?

ஒவ்வொரு நாளும் காலை 9 மணிக்குப் பயிற்சி வகுப்பு தொடங்கும். சர்மா கட்டிய காளிகோயில் வளாகத்தில் காளி சிலை இருக்கும் கருவறைக்குப் பின்புறம் உள்ள 'பிரகாரத்தை' (கோயிலைச் சுற்றிய பகுதி) யொட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்த துணிக் கூடாரத்தில்தான் பயிற்சி வகுப்பு நடந்தது.

பெரியார் காலை 9 மணிக்கு முன்னதாகவே மாணவர்கள் வருவதற்கு முன்பே வந்து அமர்ந்திருப்பார். மணியம்மையாரும் அப்போது எங்களோடு பயிற்சி பெற்றார். குடந்தை கல்லூரியில் முதன்முதலாக திராவிடர் மாணவர் கழகத்தை உருவாக்கிய தவமணிராசன், பின்னர் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் வி. கலைமணி, பழனி அ. தமிழரசு ஆகியோரும் எங்களுடன் பயிற்சி பெற்றனர். திருவாரூர் செயல்வீரர் வி.எஸ்.வி. யாகூப் உடனிருந்து எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார், திருச்சி தி.பொ. வேதாசலம், என்.வி.நடராசன் ஆகியோர் இடையிடையே பயிற்சி எடுப்பார்கள்.

பெரியார் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் பாடம் நடத்துவது போலவே பயிற்சி வகுப்புகளை நடத்தினார். முதலில் சில கருத்து களையும் புள்ளி விவரங்களையும் கூறுவார். அவற்றைக் குறித்துக்

கொள்ள வேண்டும். அதன் பிறகு ஒவ்வொருவராக எழுந்து அந்தக் குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு தலைப்பில் பேச வேண்டும். இடையிடையே பெரியார் கேள்வி கேட்பார். அதற்கு விடையளித்தல் வேண்டும். 1949 ஜூன் திங்கள் முதல் நாள் - பயிற்சி வகுப்பு தொடங்கிய நாளில் ஆலத்தம்பாடி எனும் கிராமத்தில் 'வகுப்புவாரி உரிமை'யை முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்திய முத்தையா முதலியார் முன்னிலையில் என் அண்ணன் திருமணம் நடந்தது. திருமணம் முடிந்தவுடன் நான் மாவூர் பயிற்சிக்கு புறப்பட்டு வந்தேன். பயிற்சி முகாம் நிறைவில் பங்கேற்றோருக்கு பேச்சுப் போட்டி நடந்தது. தவமணிராசன் நடுவராக இருந்து நடத்தினார். நான் முதலாவதாகவும், ஈரோடு அப்பாவு இரண்டாவதாகவும், பழனி அ.தமிழரசு மூன்றாவதாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம்.

கேள்வி : அந்த காலத்தில் திராவிட இயக்கத்துக்கு நேர் எதிராக காங்கிரஸ் இருந்தது. திராவிட இயக்கம் காங்கிரசுக்கிடையே நிலவிய முரண்பாடுகளை எப்படிப் பங்கீறீர்கள்?

திராவிட இயக்கம் அப்போது பார்ப்பனரை எதிர்த்து, பகுத்தறிவு, சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை பரப்புவதற்கு கடும் எதிர்ப்புகள் இருந்தன. நிலவுடைமை, பண பலம் படைத்த காங்கிரசின் பார்ப்பனர்கள், முன்னேறிய ஜாதியினரின் கடும் எதிர்ப்புகளை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. பார்ப்பன மேலாதிக்கத்தை எதிர்த்த பார்ப்பனரல்லாதார் சிலரும் மத்திய தரப் பிரிவினரும் பெரும்பான்மையாக விளிம்பு நிலையில் இருந்த அடித்தட்டு மக்களும் திராவிட இயக்கத்தில் இருந்தனர். காங்கிரசின் பெரும் பண்ணையார்கள் திராவிட இயக்கத்துக்கு எதிராக தங்கள் அடியாட்களை ஏவி விடுவார்கள். அப்படி அடியாட்களாக வந்தவர்கள், நமது சமுதாய மக்கள்தான். திராவிட இயக்கக் கொள்கையை விரும்புகிறவர்கள்கூட வெளிக்காட்டாமல் அச்சத்தில் தயங்கி நிற்பார்கள். அனைத்தையும் எதிர்த்து தான் திராவிட இயக்கம் செயல்பட்டது.

1948இல் நான் மாணவராக இருந்தபோது திருவாரூரில் இந்தி எதிர்ப்புக் கூட்டம்

நடத்தினோம். பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத காங்கிரசார் அதே இடத்தில் பிறகு இந்தி ஆதரவு பொதுக் கூட்டம் நடத்தினார்கள். பிரபல காங்கிரஸ் பண்ணையார், மிகப் பெரும் நில உடைமையாளர் வடபாதி மங்கலம் வி.எ.ஸ். தியாகராஜ முதலியார், ஆதரவில்தான் அந்தக் கூட்டம் நடந்தது. இந்தி ஆதரவாளர்கள் என்ற பெயரில் பண்ணையாரின் ஏற்பாட்டில் சுமார் ஆயிரம் பேர் கையில் தடியைக் கொடுத்து, திருவாரூரைச் சுற்றி ஊர்வலம் நடத்தினார்கள். அவர்கள் எல்லாம் பண்ணையாரின் ஆட்கள். ஆனாலும் இந்த மிரட்டல்களை துணிவோடு எதிர்கொண்ட பெரியார் தொண்டர்கள் இருந்தனர். அவர்களிடம் இருந்தது உயிருக்கு அஞ்சாத துணிவு. அப்படிப்பட்ட ஒருவர் தான் தண்டவாளம் அரங்கராசு. எதற்கும் அஞ்சாத அவரது துணிவுக்காக தண்டவாளம் என்று அழைக்கப்பட்டார். இந்தி ஆதரவுக் கூட்டம் நடந்தபோது திராவிடர் மாணவர் கழகத் தோழர்களாகிய நாங்களும், திராவிடர் கழகத்தினரும், கூட்டம் கேட்க வந்தவர்போல் முதல் வரிசையில் அமர்ந்து கொண்டோம். கூட்டத்தில் சேலம் சுப்ரமணியம் என்பவர் பேசும்போது, அவர் "இந்தி என்று சொல்லுவேன்; கூட்டத்திலிருந்து ஆதரிப்போம் என்று சொல்ல வேண்டும்" என்று ஆதரவாளர் களிடம் கூறி ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அவர் "இந்தி" என்று கூறியவுடன் திராவிடர் மாணவர் கழகத்தினர் 'எதிர்ப்போம்' என்று பலமாகக் குரல் கொடுக்கவே, கூட்டத்தில் குழப்பம் உருவாகி, 'தேசத் துரோகிகளை அடியுங்கள்' என்று சுப்ரமணியம் கூச்சலிட, அடியாட்கள் எங்களையெல்லாம் அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். 'இந்தி ஒழிக; தமிழ் வாழ்க' என்று முழக்கமிட்டு நாங்கள் கலைய ஆரம்பித்தோம். மேடையில் கற்கள் வந்து விழவே பாதியிலே நின்றுபோனது கூட்டம்.

தொடர்ந்து, திராவிடர் கழகத்தின் மற்றொரு தூணாக விளங்கிய சிங்கராயர் வீட்டை பண்ணையாரின் அடியாட்கள் தாக்க வந்தனர்; சிங்கராயர் வீட்டில் இல்லை; அவரது உதவியாளர் தேவன், அரிவாளுடன் வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து, 'வாங்கடா பார்ப்போம்' என்று சவால் விட்டவுடன்

'விடுதலை'யின் முதல் பெரியார் பிறந்த நாள் மலர் வெளியீட்டின்போது

பட விளக்கம்: நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருப்போர் வரிசையில் (இடமிருந்து வலம்) முதலாவதாக மா.செங்குட்டுவன். இரண்டாவதாக மணல்மேடு கோ. சாரங்கபாணி (துணையாசிரியர்), மூன்றாவதாக ஆசிரியர் குத்தூசி குருசாமி, நான்காவதாகத் தந்தைபெரியார், ஐந்தாவதாக அன்னை மணியம்மையார், ஆறாவதாக பி.வி.இராமசாமி (துணையாசிரியர்), ஏழாவதாக என்.டி. சிவானந்தம் (மேலாளர்), இவர் நெ.து.சுந்தரவடிவேலு அவர்களின்தம்பி. மணியம்மையாருக்குப் பின்னால் நிற்பவர் துரைராஜ் (பிழைதிருத்துபவர்). மணியம்மையார் மடியில் உள்ள குழந்தை அம்மையாரின் தம்பி தியாகராசனின் குழந்தை. அம்மையார் அருகில் கீழே அமர்ந்திருப்பவர் தியாகராசன். மற்றவர்கள் அனைவரும் 'விடுதலை' அலுவலக ஊழியர்களே. (பெரியார் வெள்ளைச் சட்டையுடன் அமர்ந்திருக்கும் அபூர்வப் படம் இது. வழங்கியவர் மா.செங்குட்டுவன்)

கூட்டம் நழுவியது. திராவிட இயக்கம் சைவர்களால் சைவர் நலனுக்காக தொடங்கப்பட்டதாக சில ஆய்வாளர்கள் எழுதுவது வரலாற்றுக்கு நேர் மாறானது. பண்ணையார்களாக இருந்த பார்ப்பனரல்லாத உயர்சாதியினரின் எதிர்ப்புக்கிடையேதான் இயக்கம் வளர்ந்தது.

எங்கள் ஊரில் நடக்கும் 22 நாள் கோயில் திருவிழாவில் புரோகிதப் பார்ப்பனரும் 'சாமி' யும் பவனிவரும் இரதத்தை கோயில் நிலங்களில் குடியிருப்பவர்கள் தூக்க வேண்டும் என்பது மரபு. கோயில் நிலங்களில் தான் எங்கள் ஊர் மக்கள் அதிகம் குடியிருந்தார்கள். பார்ப்பனரை வைத்துத் தூக்க மாட்டோம் என்று எதிர்ப்பு தெரிவித்து, ஊர் மக்கள் சாமி இரதத்தைத் தூக்க விடாமல் தடுத்தோம். பிறகு அடுத்த கிராமத்திலிருந்து ஆட்களை வரவழைத்துதான் தூக்கினார்கள்.

என்னுடைய திருமணம்கூட அப்படித் தான் நடந்தது. நான் சுயமரியாதைத் திருமணம் செய்து கொள்வதில் உறுதியாக இருந்ததால், பலரும் பெண் தருவதற்கு முன்வரவில்லை. கடைசியாக என்னோடு படித்த ஒரு வகுப்புத் தோழர். என் கொள்கையைப் புரிந்தவர் என்பதால் தனது தங்கையைத் திருமணம் செய்து வைக்க முன் வந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு தஞ்சைக்கு அருகே உள்ள திருவேதி குடி எனும் சிற்றூரில் என் திருமணம் நடந்தது. திருமணத்துக்கு அண்ணா, கலைஞர் வருவதற்கு தயாராக இருந்தார்கள். ஆனால், நான் அவர்களைத் தவிர்த்துவிட்டு பேராசிரியர் அன்பழகன் தலைமையில் திருமணம் செய்து கொண்டேன். காரணம், சுயமரியாதை திருமணமே நடக்கக் கூடாது என்று உறவினர்கள் ஊர்க்காரர்கள் எதிர்த்ததுதான். 'அன்பழகன் வேண்டுமானால் வரட்டும்; அவர் நம்ம ஜாதிக்காரர்' என்று சம்மதித்ததால் பேராசிரியரை அழைத்து நான்

சுயமரியாதை திருமணம் செய்ய வேண்டிய தாயிற்று. இதை அண்ணாவிடமே நான் கூறினேன். அன்றைய சமூக நிலை அப்படித்தான் இருந்தது.

அந்த காலத்தில் விபூதி வீரமுத்து, அணுக்குண்டு அய்யாவு என்று இரண்டு காங்கிரஸ் பேச்சாளர்கள் இருந்தார்கள். திராவிட இயக்கத்தையும் தலைவர்களையும் மேடையில் நான்காம் தர வசவு மொழிகளில் பேசுவதற்காகவே இவர்களை காங்கிரஸ் கட்சி காசு கொடுத்து களம் இறக்கி விட்டது. தஞ்சை மாவட்டம் ஓரத்தநாடு பகுதியைச் சார்ந்த இராணுவத்தில் பணியாற்றி விட்டு ஓய்வு பெற்ற வீரமுத்து என்பவர்தான் 'விபூதி வீரமுத்து சுவாமி' என்ற பெயரில் மேடைகளில் வலம் வந்தார். காங்கிரசுக்கு கடுமையான பேச்சாளர் பஞ்சம். ஆள்கிடைத்தால் போதும். காசு கொடுத்து திராவிட இயக்கத்தைத் தாக்கச் சொல்வார்கள். விபூதி வீரமுத்து, பெரியார் படத்தையும் அண்ணா படத்தையும் கையிலே வைத்துக் கொண்டு, "இதோ கண்ணைக் குத்தி பிடுங்குகிறேன் பார்" என்று கூறி படத்தில் உள்ள பெரியாரின் கண்களைக் குத்துவார். அண்ணாவின் படத்தில் முகத்தில் குத்துவார். "கறுப்புக்கு மறுப்பு" என்று கேவலமான நடையில் வசைமொழிகளால் ஒரு நூலை அச்சிட்டு தாம் பேசுகிற கூட்டங்களில் எல்லாம் விற்றுக் கொண்டிருந்தார். இவரின்

'விடுதலை' இதழ் வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாக பெரியாருக்கு பிறந்த நாள் மலர் வெளியிடப்பட்டது. 1955ஆம் ஆண்டில் அந்த மலர் தயாரிப்பில் நான் முழுமையாகப் பங்காற்றினேன்.

அருவறுப்பான பேச்சு மக்களை வெறுப்படையச் செய்தது. கடைசியில் பேச்சைக் கேட்கவே ஆளில்லாமல் காணாமல் போய்விட்டார்.

அணுக்குண்டு அய்யாவு என்பவர் மதுரையைச் சேர்ந்தவர். கூலிக்கு அடியாளாகப் போய்க் கொண்டிருந்தவர். பிறகு காங்கிரசின் கூலிப் பேச்சாளரானார். 1946ஆம் ஆண்டு மதுரையில் நடந்த கருஞ்சட்டைப் படை மாநாட்டுப் பந்தலுக்கு மதுரை வைத்தியநாத அய்யரின் தூண்டுதலில் தீ வைத்துக் கொளுத்தியக் கூட்டத்தில் இவர் முன்னணியில் இருந்தார். கூட்டத்தினர் அலறியடித்து வெளியேறினர். ஓடியவர்களை ஒரு கலவரக் கும்பல் தாக்கியது. மாநாட்டுக்கு வந்த நடிகவேள் எம்.ஆர். இராதா, வீட்டைச் சூழ்ந்துக் கொண்டு ஒரு கும்பல் தாக்கியபோது, நடிகவேள் துணிச்சலுடன் வெளியே வந்து காலிக் கும்பலைத் துப்பாக்கியை நீட்டி எதிர்கொண்டு விரட்டி அடித்தார். மாநாடு பாதியில் நிறுத்தப்பட்டது. அதே அணுகுண்டு அய்யாவு கடைசி காலத்தில் காங்கிரசாரால் கைவிடப்பட்டு, பிச்சை எடுக்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டார்.

தேனியில், நாவலர் நெடுஞ்செழியன் பேசிய கூட்டத்தில் பாறாங்கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு ஒருவன் கொல்ல முயன்றான். தக்க நேரத்தில் கழகத் தோழர்கள் காப்பாற்றினர். புதுச்சேரியில் பாரதிதாசன் முன்னின்று நடத்திய திராவிடர் கழக மாநாட்டில் காங்கிரசார் கலவரம் செய்து கலைஞரைக் கடுமையாகத் தாக்கினார். சேலத்தில் தந்தை பெரியாரும், நாவலர் நெடுஞ்செழியனும் காரில் அமர்ந்து வர, ஊர்வலமாகச் சென்றபோது பெரியார் மீது சோடா புட்டி வீசப்பட்டது. குறி தவறியதால் பெரியார் மீது அது படாமல் பக்கத்தில் வந்து ஒரு கழகத் தோழர் மீது பட்டு அவர் ஒரு கண்ணையே இழக்க நேரிட்டது. இவையெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் அன்றாடம் நடக்கும் செய்திகள்.

தமிழரசுக் கழகம் என்ற பெயரில் ம.பொ.சி. ஒரு பேச்சாளர் படையையே வைத்திருந்தார். அவர்களை பேச்சாளர்கள் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. ஏச்சாளர் என்றுதான் சொல்லுதல் வேண்டும். திராவிட இயக்கத்தைத் திட்டித் தீர்ப்பதே இவர்களின் வேலை. தமிழரசுக் கழகம் என்ற பெயரில் காங்கிரசுக்காரர்களே பணம் கொடுத்து கூட்டங்களை நடத்தச் சொல்வார்கள். சின்ன

அண்ணாமலை, கா.மு.ஷெரீப், ஜி. உமாபதி, வவ்வாலடி சம்கதீன், டி.என்.அனந்தநாயகி, ந. சஞ்சீவி, குமா. பாலசுப்பிரமணியம், கு.சா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, கலிவரதன் போன்றவர்கள் தமிழரசுக் கழகத்தின் மேடைப் பேச்சாளர்கள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் திராவிட இயக்க எதிர்ப்பு மாநாடு என்ற பெயரால் மாநாடுகளை ம.பொ.சி. நடத்தினார். கடைசி காலத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் இவர்களையும் கைவிட்டனர். எந்த திராவிட இயக்கத்தை ம.பொ.சி. மூர்க்கமாகத் தொடர்ந்து தாக்கி வந்தாரோ, அதே திராவிட இயக்கத்தில் சரணாகதி அடைந்தார். அண்ணா பெருந்தன்மையோடு மயிலாப்பூரில் உதயசூரியன் சின்னத்திலேயே அவரை போட்டியிட வைத்து வெற்றி பெற வைத்தார். கலைஞர் தயவால் சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினராகவும், மேலவைத் துணைத் தலைவராகவும் பதவிகளைப் பெற்றார். பிறகு எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, அவரது ஆதரவாளராக மாறி, எம்.ஜி.ஆர். தயவால் மேலவைத் தலைவர் பதவியைப் பெற்றவர்தான் இந்த திராவிட இயக்க எதிர்ப்பு வீரர்.

கேள்வி : தி.மு.க.வின் அதிகாரபூர்வ ஏடுகளில் அதன் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து பொறுப்பாளியாக பணியாற்றி யிருக்கிறீர்கள். அதன் வழியாக உங்களுக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

1945க்குப் பிறகு திராவிட இயக்கத்துக்காக ஏராளமான இதழ்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. நான் சென்னைக்கு வந்து எனது அண்ணன் வீட்டில் தங்கி வேலை வாய்ப்புகளைத் தேடி வந்தேன்.

டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி (உலகப் புகழ்பெற்ற ஆற்காடு இரட்டையர்களான ஆற்காடு டாக்டர் இராமசாமி முதலியர் மகன்) 'லிபரேட்டர்' என்ற ஆங்கில நாளேட்டையும் 'எங்கள் நாடு' என்ற தமிழ் நாளேட்டையும் திராவிட இயக்க ஆதரவு ஏடுகளாக நடத்தி வந்தார். அதில் பணியாற்ற முயற்சித்தேன்; இதழ் நெருக்கடியில் நின்றுபோக இருந்ததை அறிந்து வரவில்லை. திராவிடர் கழகத்திலிருந்து அண்ணா பிரிந்து, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொடங்குவதற்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன்பு 'மாலைமணி' நாளிதழ் தொடங்கப்பட்டது. டி.எம்.பார்த்த சாரதி (தி.மு.க. வரலாற்றை எழுதியவர்) தொடங்கிய அப்பத்திரிகை யின் ஆசிரியர் பொறுப்பை அண்ணா ஏற்றார். எனக்கு அண்ணா பரிந்துரைத்த நிலையிலும், அங்கே வேலை கிடைக்கவில்லை. நான் சென்னையிலிருந்து ஊருக்கு திரும்பி விட்டேன்.

மாயூரத்தில் (இப்போது மயிலாடுதுறை) உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியராக இருந்த எனது மாமா வீட்டில் தங்கி, அங்கே தி.மு.க.வின் வளர்ச்சிப் பணியில் ஈடுபட்டேன். மாயூரம் கிட்டப்பா தீவிர சுயமரியாதை உணர்வுடையவர். 1952இல் அவர் மயிலாடுதுறை தி.மு.க. செயலாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டப் பிறகு தீவிரமாக பணியாற்றினார். தமிழக அரசின் செய்தித் துறையில் பிறகு துணை இயக்குனரான கவிஞர் கருணானந்தம் (பெரியார் வரலாறு

எழுதியவர்) - அப்போது மாயூரம் அஞ்சல் துறையில் (ஆர்.எம்.எஸ்.) பணியாற்றி வந்தார். பெரியார், அண்ணா, கலைஞரிடம் நெருங்கிப் பழகியவர். மதுரையில் நடந்த திராவிடர் கழக கருஞ்சட்டைப் படை மாநாடு தொண்டர் படையில் இடம் பெற்றவர். ஈரோட்டில் கலைஞர் 'குடிஅரசு' அலுவலகத்தில் இருந்தபோது கருணானந்தமும் ஈரோட்டில் இருந்தார். கருணானந்தம் ஆலோசனையோடு நானும் கிட்டப்பாவும் 'எழுச்சி' என்ற மாதம் இருமுறை இதழைத் தொடங்கினோம். நான் ஆசிரியர், கிட்டப்பா துணை ஆசிரியர். ஏட்டுக்கு பெயர் வைத்தது கவிஞர் கருணானந்தம். இதழுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. மயிலாடு துறையில் 'ராகவன் பிரஸ்' என்ற அச்சகத்தில் பத்திரிகையை அடித்தோம். அவர் காங்கிரசுக்காரர். பத்திரிகையில் வந்த கருத்துகளைக் கண்டு பயந்து ஒரு கட்டத்தில் அச்சிட மறுத்துவிட்டார்.

குத்துசி குருசாமி 'விடுதலை'யின் ஆசிரியராக இருந்தபோது, 'விடுதலை'யில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு - குத்துசி குருசாமியின் நெருக்கமான நண்பரான அமிர்தகணேசன் வழியாகக் கிடைத்தது. அப்போது தி.மு.க.வை - திராவிடர் கழகம் தீவிரமாக எதிர்த்துக் கொண்டிருந்த காலம். நான் 'தி.மு.க.' என்று தெரிந்தும், குத்துசி குருசாமி வேலையில் சேர்த்துக் கொண்டார். அப்போது

தி.மு.க.வை ‘கண்ணீர்த் துளிகள்’ என்று தான் ‘விடுதலை’ எழுதும். ‘விடுதலை’ இதழ் வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாக தந்தை பெரியாருக்கு பிறந்த நாள் மலர் வெளியிடப்பட்டது. 1955ஆம் ஆண்டில் அப்படி ஒரு மலர் வெளியிடலாம் என்ற யோசனையை நான் குத்தாசி குருசாமி அவர்களிடம் கூறினேன். ‘அய்யா’ (பெரியார்) ஏற்க மாட்டாரே என்று குத்தாசி முதலில் தயங்கினார். பிறகு குத்தாசி அய்யாவிடம்கேட்ட போது அய்யா, இரண்டு நிபந்தனைகளுடன் ஒப்புக் கொண்டார். ஒன்று மலர் ஆடம்பரமாக இருத்தல் கூடாது; எளிமையாக இருக்க வேண்டும். விலை எட்டணாவுக்கு (50 காசு) மேல் இருக்கக் கூடாது என்றார் அய்யா. மலருக்கு அய்யாவின் ஒப்புதல் கிடைத்ததில் எங்களுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. குத்தாசியாரும் துணை ஆசிரியர்களாகிய நாங்களும் சேர்ந்து சுமார் 2000 ரூபாய்க்கு விளம்பரங்களை சேகரித்தோம். அய்யா, அவ்வப்போது மலர் வேலைகள் பற்றி கேட்டறிவார். குத்தாசி குருசாமி அய்யாவைவிட மிகவும் சிக்கனக்காரர். மலர் சிறப்புக்கு பல யோசனைகளைக் கூறுவார். ஆனால் செலவு மட்டும் கூடாது என்பார். அவரே ஒரு ஓவியரைப் பிடித்து இலவசமாக ஓவியங்களை வரையச் செய்து வாங்கி வந்தார். மலரில் அய்யாவின் அட்டைப் படமாவது வண்ணத்தில் இருக்க வேண்டாமா என்று கேட்டேன். வண்ணப்பட

ஆடம்பரங்கள் வேண்டாம் என்று பெரியார் கூறி விட்டார். “இரண்டு வண்ணத்தில் தான் அட்டைப்படம் போட வேண்டுமானால் ஒரு யோசனை கூறுகிறேன். வெள்ளை பேப்பருக்கு பதிலாக கலர் பேப்பர் வாங்கி, அதில் ஒரு வண்ணத்திலே படத்தை அச்சிட்டால் இரண்டு வண்ணமாகி விடுமே” என்று பெரியார் ஆலோசனை கூறினார். நாங்கள் வாய்விட்டே சிரித்து விட்டோம். அப்படித் தான் மலரின் அட்டையில் அய்யாவின் வண்ணப்படமும் வந்தது. மஞ்சள் நிற காகிதத்தை வாங்கி கறுப்பு நிறத்தில் படத்தை அச்சிட்டு ‘இரு வண்ண முகப்புடன் மலர் வெளி வருகிறது’ என்று விளம்பரமும் செய்தோம்.

மலரைப் பார்த்ததும் அய்யாவுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி. பாராட்டினார். அப்போது அய்யா பிறந்த நாளை விடுதலை அலுவலகத்தில் கொண்டாட வேண்டும் என்று அய்யாவிடம்கேட்டுக் கொண்டோம். அய்யா சம்மதித்தார். ஆனால் விழாவுக்கு நீங்கள் தான் செலவு செய்ய வேண்டும் என்றார் அய்யா. அலுவலகத்தில் அனைவரும் பணம் சேர்த்து விழா எடுத்தோம். மணியம்மையாரும் கலந்து கொண்டார். ஆசிரியர் குருசாமியும் நானும் அய்யாவின் தொண்டின் பெருமைகளைப் பேசினோம். அலுவலக நண்பர்கள் அனைவரும் அய்யாவோடு புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டோம். அய்யா, வெள்ளை

சட்டையிலே இருக்கும் அபூர்வமான படம் அது. அன்று மாலை, சிந்தாதிரிப் பேட்டைமீரான் சாகிபு தெருவிலுள்ள தனது வீட்டுக்கு பெரியார் எங்களை அழைத்தார். அன்னை மணியம்மையார் அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறினார். அன்னை நாகம்மையார் கையால் படைக்கப்பட்ட உணவை உண்ணாத அந்தக் காலத்து அரசியல் தலைவர்களே இல்லை என்று கூறுவார்கள். அந்தப் பேற்றினைப் பெறாத நாங்கள், பெரியார் இல்லத்தில் அன்னை மணியம்மையார் அளித்த உணவை உண்ணும் வாய்ப்பைப் பெற்றது பெருமைக்குரிய நினைவு. அப்போது திராவிடர் கழகம் கடுமையாக எதிர்த்து வந்த தி.மு.க.வின் ஆதரவாளர் நான். ‘விடுதலை’ அலுவலகத்தில் ஒரு ‘கண்ணீர்த் துளி’ இருக்கிறானே என்று பெரியாரிடமே சுவரெழுத்து சுப்பையா கேட்டார். ‘அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ போ’ என்று பெரியார் அவரிடம் கூறிவிட்டார். பெரியார் என்னிடம்கேட்டார். பரவாயில்லை; பணியைத் தொடருங்கள் என்று அய்யா கூறி விட்டார். கருத்து மாறுபாடுகளை அங்கீகரிக்கும் பண்பு அய்யாவிடம் இருந்தது. ஆனாலும் தேர்தல் பிரச்சாரத்துக்கு தி.மு.க.வுக்கு எதிராகப் பேசுவதற்கு சென்னை மாவட்ட திராவிடர் கழகத்தைச் சார்ந்த டி.எம்.சண்முகம், என்னை கட்டாயப்படுத்தினார். நான் விரும்பாததால் ‘விடுதலை’ யிலிருந்து விலகிவிட்டேன்.

ஒன்றை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் பணியாற்றிய ஏடுகளில் எல்லோருமே என்னை விரும்பினார்கள். என்னை எவரும் வெளியேற்றி யதில்லை. நான்தான் விலகி வந்திருக்கிறேன். 'விடுதலை' யில் பத்திரிகையாளராக பணி செய்தபோதே உவமைக் கவிஞர் சுரதா தொடங்கிய 'காவியம்' என்னும் கவிதை வார இதழில் பகுதி நேர உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன். விளம்பரங்கள்கூட அந்த இதழில் கவிதையாகவே வரும். 1955-பெரியார் பிறந்த நாளில் முதல் இதழ் புரட்சிக்கவிஞர் படத்தைத் தாங்கி வெளி வந்தது.

நான் முதன்முதலாக சேர்ந்த பத்திரிகை 'மாலைமணி'. 1949 செப்டம்பர் இரண்டாவது வாரத்தில் அண்ணா பிறந்த செப்.15ஆம் தேதி பணியில் சேர்ந்தேன். அடுத்த நாளில் தி.மு.க. தொடங்கியது. அண்ணா ஆசிரியராக இருந்தார். அவருக்குக் கீழே பணியாற்றும் பெருமை பெற்றேன். இடையில் இம்பீரியல் வங்கியில் (ஸ்டேட் வங்கி) கிடைத்த வேலையையும் உதறினேன். டி.எம்.பார்த்தசாரதியின் அந்த பத்திரிகை, பொருளாதார நெருக்கடியில் ஓராண்டு காலத்தில் நின்று போனது.

1953ஆம் ஆண்டிலிருந்து தி.மு.க.வின் அதிகாரபூர்வ நாளேடாக 'நம்நாடு' தின ஏடு வெளி வரத் தொடங்கியது. அண்ணா ஆசிரியர். இராயபுரத்தில் தி.மு.க.வுக்கு சொந்தமான தலைமைக்கழகக் கட்டிடத்திலிருந்து வெளி வந்தது. எனக்கு 'நம்நாடு' நாளேட்டில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு வந்தது. 1.8.1957இல் பணியில் சேர்ந்தேன். 1972இல் 'நம்நாடு' நிறுத்தப்படும்வரை அதில்தான் பணியாற்றினேன். ஏட்டில் அத்தனை பொறுப்புகளையும் நான்தான் ஏற்க வேண்டியிருந்தது. எனக்கு சுருக்கெழுத்து தெரியாது. அண்ணாவின் புகழ்பெற்ற பேச்சுக்களைக் குறிப்பெடுத்து முழுமையாக வெளியிட்டேன். கூட்டங்களில் அவரது பேச்சை குறிப்பு எடுக்க நான்தான் வரவேண்டும் என்றே அண்ணா விரும்புவார். பதிவுக் கருவிகள் (டேப் ரெக்கார்டர்) அப்போது இல்லை. முதன்முதலாக 'நம்நாடு' இதழுக்காக அண்ணாவின் பேச்சு பதிவுக் கருவியில் பதிவுசெய்யும் முதல் முயற்சி 30.8.1957இல் சென்னை கடற்கரையில் கலைவாணர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் மறைவுக்கு இரங்கல் தெரிவிக்கும் கூட்டத்தில் நடந்தது. கூட்டத்துக்கு வந்திருந்த இராம. அரங்கண்ணல், 'நீ குறிப்பு எடுக்க வேண்டாம்; அதுதான் கருவி வந்துவிட்டதே' என்றார். நான் அண்ணாவின் பேச்சைக் கேட்கத் தொடங்கி விட்டேன். கடைசியில் அந்தக் கருவியில் பேச்சு பதிவாகவே இல்லை. அண்ணாவுக்கு அதிர்ச்சி. அடுத்த நாள் கவலையுடன் 'நம்நாடு' அலுவலகத்தில் எனது வருகைக்காகக் காத்திருந்தார் அண்ணா. நான் வந்தவுடன், 'குறிப்பெடுத்தாயா' என்று கேட்டபோது, 'அரங்கண்ணல் ஆலோசனைப்படி குறிப்பெடுக்க வில்லை' என்று கூறினேன். 'கவலைப்படாதீர்கள், எனது நினைவிலிருந்தே எழுதுகிறேன்' என்று அண்ணாவிடம் உறுதி கூறி, அவரது உரையை அவர் பயன்படுத்திய அதே சொற்களைத்

தவறவிடாமல் அப்படியே எழுதி காட்டியபோது அண்ணா வியந்து பாராட்டினார்.

அண்ணாவின் பல புகழ் பெற்ற உரைகளைக் குறிப்பெடுத்து, 'நம்நாடு' இதழில் வெளியிட்டவன் நான். 1972இல் 'நம்நாடு' நின்று போனது அப்போது எம்.ஜி.ஆர். கட்சியிலிருந்து விலகிய நேரம். 1974இல் கழகத்தின் அதிகாரபூர்வ வார ஏடாக 'கழகக் குரல்' தொடங்கியபோது மீண்டும் எனக்கு அதில் பொறுப்பாசிரியர் பதவி. 1975இல் இந்திராகாந்தி 'அவசரநிலை' அறிவித்து பத்திரிகைகளை முன் தணிக்கைக்கு உட்படுத்திய போது, 'கழகக் குரல்' கரும் அடக்குமுறைகளை சந்தித்தது. சவுமி நாராயணன் என்ற பார்ப்பனர்தான் தணிக்கை அதிகாரி ('விடுதலை' நாளேட்டுக்கும் இவர்தான் அப்போது தணிக்கை அதிகாரி-ஆர்). கலைஞர் கட்டுரை, பேச்சு என்றால், வெளியிட அனுமதிக்க மாட்டார். 1972இல் 'நம்நாடு' நின்று போன நிலையில் பம்பாயிலிருந்து வெளிவந்த 'தமிழின் ஓசை' பி.எஸ்.இளங்கோ நடத்திய 'மாலைமணி' போன்ற ஏடுகளில் சிலகாலம் பணி. இதற்கிடையே 1979இல் 'கவிக் கொண்டல்' என்ற கவிதை திங்கள் இதழை நானே தொடங்கி, இடையில் நிறுத்தி, மீண்டும் 1991இல் தொடங்கி இதுவரை இதழைத் தொடர்ந்து நடத்தி

வருகிறேன். என்னதான் கொள்கை உணர்வோடு பத்திரிகைகளில் பணியாற்றி னாலும் அது வெளியே தெரிவதில்லை. களப்பணியில் இருந்தால்தான் செல்வாக்கு வெளிச்சம் கிடைக்கிறது. இதனால் நான் எந்தப் பதவிக்கும் நெருங்க முடியாதவனாகவே இருந்தேன். பத்திரிகையாளராக செயல்படவே நான் விரும்பியதால் களப்பணிக்கு வரவில்லை. இது தவறான முடிவு என்பதை பிறகு உணர்ந்தேன். எம்.ஜி.ஆர். பிரிந்த போது என்னை அழைத்தார்கள். மாநிலங்களவை உறுப்பினராக்கு வதாகக் கூறினார்கள். நான் உறுதியாக மறுத்து விட்டேன். கொள்கை அடையாளத்தோடு வாழ்வதில் உறுதியாகவே இருந்தேன்.

1949இல் தி.மு.க. தொடங்கப்பட்ட நாளில் உறுப்பினராக கையெழுத்திட்ட முதல் 5 பேர்களில் நானும் ஒருவன். அப்போது உறுப்பினராகி உயிரோடு இருப்பது நான் மட்டுமே; கலைஞர் அந்தக் கூட்டத்துக்கு தாமதமாகவே வந்தார். கையெழுத்திடவில்லை.

கேள்வி : 1976ஆம் ஆண்டு இந்திராகாந்தி அவசர நிலையை பிரகடனம் செய்த போது சந்தித்த அடக்கு முறைகள் பற்றி கூறுங்கள்.

எத்தனையோ அடக்கு முறைகள் ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன். 1976ஆம் ஆண்டு அவசரநிலை காலத்தில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் விழாவை கவிஞர் சுரதாவோடு இணைந்து நடத்தினோம். அண்ணாசாலையில் உள்ள பாவாணர் நூலகக் கட்டிட அரங்கில் காவல்துறை அனுமதியோடு நடத்த இருந்தபோது நிகழ்ச்சியன்று காவல்துறை அரங்கை மூடி நிகழ்ச்சியை நடத்த அனுமதி மறுத்து விட்டது. அடுத்த நாள் பெரியார் திடலில் முழுநாள் விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்து கலைஞர், நாவலர், பேராசிரியர், ம.பொ.சி. போன்றவர் களை பேச ஏற்பாடு செய்தோம். கலைஞரே அழைத்து, 'என்னையும் போடுங்கள்; வந்து பேசுகிறேன். என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம்' என்றார். காவல்துறை கடைசி நேரத்தில் அனுமதி மறுத்தது. அதற்குக் கூறப்பட்ட காரணம், பெரியார் திடலுக்குள் வருவதற்கும் வெளியேறுவதற்கும் ஒரு வழி மட்டுமே இருக்கிறது. கூட்டம் அதிகமாக வரக்கூடும்

என்பதால் ஏதேனும் விபரீதங்கள் நிகழ்ந்து விட்டால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவே அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது என்று ஒரு காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து கூறினார்கள். அதற்குப் பிறகுதான் பெரியார் திடலில் போக வர இரண்டு வழிகள் திறக்கப்பட்டன. (இதே காலத்தில் பெரியார் திடலில் பெரியார் விழா நாள் கூட்டத்துக்கும் தடை விதிக்கப்பட்டு அன்னை மணியம்மையார், புலவர் இமயவரம்பன் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர். - ஆர்)

கேள்வி : திராவிட இயக்க ஏடுகளில் நீண்ட காலம் பணியாற்றி பேச்சாளராகவும் களப்பணியாளரும் செயல்பட்டு அதே உணர்வுடன் இப்போதும் இருக்கிறீர்கள். திராவிட இயக்கம் தான் தமிழ் நாட்டை சீர்குலைத்தது என்ற குரல் இப்போது கேட்கத் தொடங்கி யிருக்கிறதே.

அப்படி கூறுகிறவர்களை 'பிழைப்பு வாதிகள்' என்ற கடுமையான சொற்களைத்தான் நான் பயன்படுத்துவேன். திராவிடம் என்றாலே தமிழ்தான் மொழிவழி மாநிலப் பிரிவினைக்குப் பிறகு பெரியார் திராவிட நாடு கோரிக்கையை கைவிட்டு 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழக்கத்தை முன் வைத்தார். அண்ணா கேட்ட திராவிட நாடும் தென்னகத்தில் மொழி வழியான மாநிலங்கள் ஒரு கூட்டமைப்பாக இயங்கி, விரும்பினால் பிரிந்து செல்லும் கொள்கையை உள்ளடக்கிய திராவிட நாடு தானே தவிர, தென்னக மாநிலங்களை ஒரே குடையின் கீழ் உள்ளடக்கும் திராவிட நாட்டை அண்ணா கேட்கவில்லை.

கழகங்களின் பெயரில் 'திராவிட' என்ற பெயர் இடம் பெற்றிருப்பது வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியின் அடையாளம். பிரிட்டிஷாரால் தொடங்கப்பட்ட கட்சிக்கு காங்கிரஸ் என்று பெயர் வைத்தது பிரிட்டிஷாக்காரர்தான். சுதந்திரத்துக்குப் பிறகும் அந்த கட்சிக்கு அதே பெயர் தான் தொடருகிறது. 'திராவிட' என்பது அது தொடங்கப்பட்ட காலத்தின் பெயர்; அந்த வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியின் குறியீடு. 'திராவிட' இயக்கத்தை எதிர்ப்பவர்கள் 'காங்கிரசை' நோக்கி ஏன் பிரிட்டிஷாக்காரன் வைத்த பெயரை மாற்றவில்லை என்று கேட்கிறார்களா? ஏன்

கேட்கவில்லை? தமிழில் 'ழ' கரம் உச்சரிப்பு தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு வருவதில்லை. 'மணிப் பவழ நடை' என்பதை உச்சரிக்க முடியாததால் தான் 'மணிப்பிரவள நடை' என்று உச்சரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அதேபோல 'தமிழம்' என்பதிலிருந்து பிறழ்ந்து வந்த சொல்தான் 'திராவிடம்'. திராவிட இயக்கத்தான் வடமொழி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடியது. தமிழ் மொழிக்கு மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கியது. இத்தகைய போலி எதிர்ப்புகள் ஒருபோதும் வெற்றி பெறப் போவது இல்லை.

கேள்வி : திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளின் சமுதாயத் தளக்கத்தை எப்படி மதிப்பிடுகிறீர்கள். அது வெற்றி பெற்றிருக்கிறதா? அதற்கான தேவை இருக்கிறதா?

திராவிட இயக்கத்தின்கொள்கைகள் முன்போதையும்விட இப்போது தேவை என்பதே எனது கருத்து. அதன் வரலாற்றுத் தேவையை இந்த இயக்கத்தின் வெளியே இருப்பவர்களே பேசுகிறார்கள். பெரியார் இயக்கத்திலிருந்து தி.மு.க. பிரிந்து அரசியல் கட்சியாகியபோது, நான் தி.மு.க.வைத்தான் ஆதரித்தேன். இப்போது நான் கூறுகிறேன். அப்படி **தேர்தல் அரசியலுக்கு போனதால்தான் தி.மு.க. திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளை முழுமையாக நிறைவேற்ற முடியாமல் கொள்கையில் நீர்த்துப் போய் விட்டது.** அரசுத் திட்டங்கள் வழியாக தமிழ்நாடு பெயர் சூட்டல், சுயமரியாதை திருமணத்துக்கு சட்ட வடிவம், இரு மொழிக் கொள்கைப் போன்ற சட்டங்கள் வந்தன என்றாலும், **அரசியலுக்கு போனதால் கட்சி கொள்கையில் ஊன்றி நிற்க முடியாமல் கொள்கை அடையாளங்கள் நீர்த்துப் போய்விட்டன என்பதே என்கருத்து.** தி.மு.க. அரசியலுக்குப் போயிருக்கக் கூடாது. திராவிடர் இயக்கத்தின் இலட்சியங்களுக்காக இப்போது போராடி வருவது பெரியார் இயக்கங்கள் மட்டும்தான். இந்த இயக்கங்கள் ஒன்றுபட்டு வலிமையோடு செயல்பட வேண்டும். இதை இந்த பேட்டி வழியாக எனது வேண்டுகோளாக முன் வைக்கிறேன்.

கேள்வி : இதழியல் பணியில் உங்களின் சாதனைகளாக நீங்கள் எதைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

மயிலாடுதுறையில் தி.மு.க. சட்டமன்ற உறுப்பினராக பல ஆண்டுகாலம் பணியாற்றிய சுயமரியாதைக்கொள்கையில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்ட கிட்டப்பா அவர்கள், 'மாயூரம்' என்ற

வடமொழிப் பெயரை 'மயிலாடுதுறை' என்று மாற்றுவதற்காகத் தொடர்ந்து சட்டமன்றத்தில் வினாக்களை எழுப்பிய போதும், 'மயிலாடுதுறை' பெயரில் ஒரு சிறப்பு மலர் வெளியிட்ட போதும் தொடர்ந்து உடனிருந்து செயல்பட்டேன். சட்டமன்றத்தில் அதிக கேள்விகள் கேட்ட உறுப்பினர் என்ற பெருமை கிட்டப்பாவுக்குக் கிடைத்தது. அவருக்கு கேள்விகள் தயாரித்து தந்தவன் நான். 'நம்நாடு' இதழில் பணியாற்றியபோது 'அபேட்சகர்' என்ற அந்த சொல்லுக்கு 'வேட்பாளர்' என்ற சொல்லை முதலில் உருவாக்கி, 'நம்நாடு' பயன்படுத்தியது அந்த சொல்லை. ஏட்டில் பயன்படுத்தியது நான்தான். சென்னை கார்ப்பரேசனை சென்னை நகரசபை, சென்னை நகரமன்றம் என்று அவரவர் ஒரு பெயரில் குறிப்பிட்டார்கள். 'நம்நாடு' கூட 'சென்னை பேரூராட்சி' என்று எழுதியது. 'மாநகராட்சி' என்ற சொல்லை முதலில் உருவாக்கி 'நம்நாடு' இதழில் நான்தான் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

'மவுண்ட்ரோடு போஸ்ட் ஆபீஸ்' என்றிருந்த பெயர்ப் பலகையை 'நம்நாடு' இதழில் கண்டித்து எழுதி, 'அண்ணா சாலை அஞ்சலகம்' என்று பெயர் மாற்ற வைத்தேன். அஞ்சலக தலைமை மேலாளரே என்னிடம் தொடர்பு கொண்டு ஏன் பத்திரிகையில் எழுதினீர்கள்? சொல்லியிருந்தால் நானே மாற்றியிருப்பேனே என்று கூறி, பிறகு அஞ்சலகம் என்று பெயரை மாற்றினார். செர்மனியில் ஒரு மாத சுற்றுப்பயணத்தின் போது அங்கே தமிழர் வாழ்ந்த பகுதியில் தமிழ் நூல்களே இல்லை என்பதை அறிந்து எனது சொந்த முயற்சியில் 10,000 தமிழ் நூல்களைத் திரட்டி கப்பலில் அனுப்பி வைத்தேன். எனது பெயர்பதிவோடு அந்நூல்களைப் 'டோக்மென்ட்' நகரில் தமிழர்கள் இப்போதும் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு தமிழில் பெயர் சூட்ட வேண்டும் என்பதில் எனக்கு உறுதியான ஈடுபாடு உண்டு. அதில் மிகவும் கண்டிப்பு காட்டுவேன். திராவிடர் இயக்கத்தின் கொள்கையையும் தமிழ் உணர்வையும் எனது குடும்பத்தினர் பின்பற்றி வருவதால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் உயர்ந்து நிற்கிறார்கள். ஒரு நல்ல குடும்பமாக வாழ்கிறோம் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகள் வெற்றி பெற வேண்டும்" என்று உணர்ச்சி மேலிட கூறினார் கவிக்கொண்டல்.

சந்திப்பு-தொகுப்பு: விடுதலை இராசேந்திரன்

மோடியின் 'சுதந்திர' கணவில் மறந்து போன பக்கங்கள்

● பேராசிரியர் சிவலிங்கம்

சீர்திய சர்வாதி கார
சமூக அமைப்பி லிருந்து
விடுதலை வேண்டும்
என்று முழங்கும் தலித்
மக்களின் முழக்கங்கள்
பொதுவான தேசிய
முழக்கங்களின் மூலம்
மறைக்கப்படுகின்றன.
இத்தகைய போக்கு தலித்
விடுதலைக்கு மட்டுமல்ல
நாட்டின் உண்மையான
விடுதலைக்கு எதிரான
சதியேயாகும்.

120 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட
நாட்டின் பிரதமராக இருப்பவர் நரேந்திர
மோடி. பாராளுமன்ற தேர்தலில் போட்டியிட
ஆரம்பித்த நாள் முதல் இன்று வரையிலும்
இந்தியாவின் ஊடகங்கள் நரேந்திர மோடியின்
ஒவ்வொரு உச்சரிப்பிற்கும் முக்கியத்துவம்
கொடுத்து வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட ஒரு
சமூகச் சூழலை உருவாக்கிட சுமார் 70
ஆண்டுகள் இந்துத்துவ சக்திகள் உழைத்திருப்
பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். நரேந்திர
மோடி அவர்கள் இந்தியாவின் பிரதமரே தவிர
இந்துத்துவத்திற்கான பிரதமர் அல்ல. இந்திய
அரசியல் சட்டத்தை மதிக்கும் எவரும்
இப்படித்தான் நம்புவார்கள்.

பிரதமர் நரேந்திரமோடி ஓரிசாவின்
தலைநகர் புவனேஸ்வரத்தில் இவ்வாறு
பேசியிருக்கிறார்.

“துரதிருஷ்டவசமாக இந்தியாவின்
சுதந்திரப் போராட்டம் சில குடும்பங்கள், சில
வருடங்கள், சில நிகழ்வுகள் என்ற அளவிற்கு
சுருக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், சுதந்திரப்
போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாகும்.
தியாகங்களின் காவியமாகும். சுமார் 700 முதல்
800 ஆண்டுகள் நடந்த போராட்டமாகும்.
இந்தியாவைப் போன்ற சுயமரியாதையுள்ள
நாட்டில் வரலாற்று நிகழ்வுகளை மீண்டும்
மீண்டும் எண்ணிப் பார்ப்பது அவசியமாகும்.

வரலாற்றை எண்ணிப் பார்ப்பது கனவு காண்பதைப் போன்றது. வரலாறு வாழ்க்கையின் உயிர் மூச்சு முன்னேற்ற ஏணியில் ஏறிச் செல்ல வேண்டுமே தவிர தவறி விழக் கூடாது” என்று மோடி பேசியிருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிகரமான பேச்சைப் பேசிய மோடி, அந்த நிகழ்வில் 1817ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயே காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக ஆயுதப் போராட்டம் நடத்திய ஆதிவாசி விடுதலை வீரர்களின் வழித் தோன்றல்களை கவுரவித்துள்ளார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் மக்களின் போராட்டம். அதை ஒரு சில நிகழ்வுகளுக்குச் சுருக்கக் கூடாது. அதேபோல ஒரு சில குடும்பங்களுக்குக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது என்று பிரதமர் மோடி கூறுவதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை. அதேபோல சுயமரியாதையுள்ள நாடு நாட்டின் வரலாற்று நிகழ்வுகளை மீண்டும் மீண்டும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவர் கூறுவதையும் மறுப்பதற்கில்லை. மேலும் வரலாறு கனவு போன்றது என்பதையும் வாழ்க்கையின் உயிர் மூச்சு என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் மேற்கண்ட கருத்துகளை ஒரு நாட்டின் மக்கள் அனைவரும் அனுபவித்தால் மட்டுமே அந்த நாட்டிற்கும் சுதந்திர நாடு என்ற பெருமை சேரும். இந்தியாவின் சுதந்திர போராட்டத்தை 700 முதல் 800 ஆண்டுகால வரலாற்றிலும், 1947க்குப் பின்னர் இன்று வரையிலான 70 ஆண்டுகால வரலாற்றிலும் இந்த இரண்டு கால கட்டங்களையும் தாண்டி இந்தியாவின் 3000 ஆண்டுகால வரலாற்றிலும் இந்நாட்டின் தீண்டப்படாத மக்கள், தலித்துகள் எத்தகைய வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை பிரதமர் போற்றும் ‘சுதந்திர’த்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இந்திய சுதந்திரத்தின் உள்ளார்ந்த தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பிரதமர் மோடி குறிப்பிடும் கால கட்டத்தில் நடந்த சில நிகழ்வுகளைப் பார்ப்போம்:

மராட்டா பகுதியை ஆட்சி செய்த

**சுதந்திரத்தைப் போற்றும்
பிரதமர் நரேந்திரமோடி,
பாபாசாகேப் அவர்களின்
சுதந்திரத்தைப் பறித்தது
எது என்பதையும்
பேசியிருக்க வேண்டும்.**

பேஷ்வா அரசனிடம் (பேஷ்வா என்போர் மராட்டிய பார்ப்பனர்) ‘தலித்’ சமூகமான மகர் வீரர்கள் சென்று, ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான போரில் தங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி மன்றாடினார்கள். அந்த அரசன் என்ன செய்தான்? மகர் வீரர்களை அவமானப்படுத்தி திருப்பி அனுப்பினான். மகர் வீரர்கள் நின்ற இடம் தீட்டாகிவிட்டதென்று - அந்த இடத்தைக் கழுவி சுத்தம் செய்தான். அந்த பேஷ்வா அரசனும் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிட்டான். ஆங்கிலேயர் இராணுவத்தில் சேர்ந்தனர். 500 மகர் வீரர்கள். பேஷ்வாவின் 25,000 வீரர்கள் அடங்கிய படையை 1818ஆம் ஆண்டு 1ஆம் தேதி கோரேகாவ் என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்தனர். பேஷ்வா பார்ப்பனர்களின் ஜாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடி உயிர்நீத்த ‘மகர்’ சமூகத்தினருக்கு கோரேகாவ் பகுதியில் நிர்மாணித்த நினைவுத் தூண் இருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சிதான் அந்த நினைவுத் தூணை நிறுவியது.

பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் கோரேகாவ் நினைவிடத்திற்கு ஆண்டுதோறும் சென்று வந்தார் பிரதமர் நரேந்திர மோடி. கோரேகாவ் யுத்த பூமிக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

தங்களின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய 500 மகர் வீரர்களின் வாரிசுகளை பெருமைப் படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியல்லவா?

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த மேதை ஒருவர். ஐந்தாண்டுகள் அமெரிக்கா விலும் இங்கிலாந்திலும் உயர்கல்வி கற்று திரும்பியவர். பரோடா மகாராஜாவின் அரண்மனையில் உயர்ந்த பதவியில் இருந்தவர்,

தங்கியிருந்த ஓட்டல் அறையிலிருந்து விரட்டப் பட்ட நிலையில் போகுமிடம் தெரியாமல் நகரத்தின் பூங்காவில் தனிமையில் உட்கார்ந்து, தனது தாய் தந்தையை நினைத்து சிறு குழந்தை போல கண்ணீர்விட்ட நிகழ்வையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏன் அவர் விரட்டப்பட்டார். அவ்வாறு விரட்டப்பட்டவர் யார்? தீண்டப் படாத சாதியென்று இந்துமதம் குறிப்பிடும் மகர் சாதியில் பிறந்த ஒரே காரணத்தால் அம்பேத்கர் அவர்களை சாதிவெறியர்கள் ஓட்டலிலிருந்து விரட்டினார்கள்.

சுதந்திரத்தைப் போற்றும் பிரதமர் நரேந்திரமோடி அவர்கள், பாபாசாகேப் அவர்களின் சுதந்திரத்தைப் பறித்தது எது என்பதையும் பேசியிருக்க வேண்டும்.

பிரதமர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட 1817 ஆம் ஆண்டின் நிகழ்விற்கு 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நடந்த ஒரு நிகழ்வை வரலாற்றின் பக்கங்களுக்குக் கொண்டு வருவோம்.

1911 ஆம் ஆண்டு, தமிழ்நாட்டில் திருநெல் வேலியின் 'கலெக்டராக' இருந்த ஆஷ்துரை என்பவர் ரெயிலில் வந்து கொண்டிருந்த பொழுது மணியாச்சி இரயில் நிலையத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். சுட்டுக் கொன்ற இளைஞனின் பெயர் வாஞ்சிநாதன். அரசாங்கத்தின் பாடப் புத்தகங்களில் விடுதலைப் போராட்ட வீரன் என்றும் போற்றப் பட்டான். வாஞ்சிநாதன் ஆஷ்துரையை சுட்டது சுதந்திரத்துக்கான போராட்டமா? இல்லை; சனாதன தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கே சுட்டான். பார்ப்பன சாதி 'வர்ணாஸ்ரம' பெருமையைக் குலைத்து விட்டான் என்பதற்காக 'ஆஷ்' துரையைச் சுட்டுக் கொன்றான்.

ஆஷ்துரை செய்த குற்றத்தைப் பாருங்கள்:

“ஆஷ்துரையும் அவனுடைய மனைவியும் குதிரை வண்டியில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது பிரசவ வலியில் ஒரு பெண் கத்தும் சத்தம் கேட்கிறது. விசாரிக்கின்றனர். ஒரு பெண் பிரசவ வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும், குழந்தை தாயின் வயிற்றில் தலைகீழாக இருப்பதாகவும் கூறுகின்றார்கள். மருத்துவமனைக்குக்

வாஞ்சிநாதன்

கொண்டு செல்லாமல் இருப்பதேன் என்று கேட்கின்றார். அத்துடன் தான் வந்த குதிரை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு மருத்துவ மனைக்குச் செல்கின்றார். அந்தப் பாதை பார்ப்பனர்களின் அக்ரகாரம் வழியாகச் செல்கின்றது. உடனே பார்ப்பனர்கள் குதிரை வண்டியைத் தடுக்கின்றனர். ஆஷ்துரை ஏன் தடுக்கின்றீர்கள் என்று கேட்கின்றார். பிரசவ வேதனையில் இருப்பவள் தீண்டப்படாத சாதியைச் சேர்ந்தவள்.

எனவே கீழ்சாதி பெண்ணை தங்கள் வீதி வழியாக அழைத்துச் செல்வதைக் கூட அனுமதிக்க முடியாது என்று கூறி தடுக்கின்றனர். ஆஷ்துரை எவ்வளவு கேட்டும் வழிவிடவில்லை. அவர்களின் எதிர்ப்பை மீறி அக்ரகாரத்தின் வழியாக வண்டியை ஓட்டிச் சென்று அந்தப் பெண்ணை மருத்துவமனையில் சேர்க்கின்றார். மருத்துவர்களின் முயற்சியில் தாயும் குழந்தையும் காப்பாற்றப்படுகின்றனர்.

ஆஷ்துரையின் குதிரை வண்டியைத் தடுத்தவர்களில் ஒருவன்தான் வாஞ்சிநாதன். தனது பார்ப்பன சாதியின் தெருவழியாக ஒரு

தலித் பெண்ணை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று சாதியின் புனிதத்தைக் கெடுத்து விட்டான் என்று கருதிதான் ஆஷ்துரையைச் சுட்டுக் கொன்றான் வாஞ்சிநாதன்.

மணியாச்சி இரயில் நிலையத்திற்கு வாஞ்சிநாதனின் பெயரை வைத்திருக்கின்றார்கள். வாஞ்சிநாதனும் பார்ப்பனர்களும் செய்தது தவறு என்று மோடி கூறுவாரா? மக்களுடன் நடத்தும் உரையாடலில் இந்த நிகழ்வை யாருடைய சுதந்திரப் போராட்டம் என்று வர்ணிப்பார். இப்பொழுதாவது அந்தத் தலித் பெண் பெற்ற றெடுத்த வாரிசுகளைத் தேடிச் செல்வாரா?

பிரதமர் மோடி குறிப்பிட்ட ஆண்டின் முன்னும் பின்னும் நடந்த சில நிகழ்வுகளை சுட்டிக் காட்டுவோம்.

மேற்கு வங்கத்தில் வாழும் 'நாம சூத்திரர்கள்' இந்திய சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ள விரும்பினார்கள். எனவே போராட்டக்காரர்களை அணுகி, தங்கள் மீதான சாதிய அடிமைத்தனத்தை ஒழித்துவிட்டு தங்களையும் சகோதரர்களாகப் பாவித்து சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்ளும்படி கோரிக்கை வைத்தனர். சகோதரத்துவத்தின் அடை யாளமாக தங்கள் தாய்மார்களிடம் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கும் படி வேண்டினார்கள்.

இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடியவர்கள், 'நாம சூத்திரர்'களின் கோரிக்கையை நிராகரித்ததுடன், 'நாம சூத்திரர்'களின் வீடுகளுக்கும், விளைச்சல்களுக்கும் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள்.

பிரதமர் மோடி மேற்கு வங்கத்திற்குச் சென்று தங்களின் சுதந்திரத்திற்காகப்

போராடிய 'நாம சூத்திரர்'களின் வாரிசுகளிடம் பேச வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா? அப்படி எதிர்பார்ப்பது நியாயம் தானே?

ஏப்ரல் 18ஆம் பிரதமர் மோடி கருநாடகத்தின் ஜாதி ஒழிப்புப் போராளி பசவண்ணர் பிறந்த நாளின் வாழ்த்துச் செய்தியில் பசவண்ணரின் கோட்பாடுகளை சிறப்பித்து பேசியிருந்தார்.

1940களின் பசவண்ணர் பிறந்த ஊரான பசவணபாகி வாடிக்கு அருகிலுள்ள கிராமம் ஒன்றில் தலித்துகள் கிராமத்தின் குளத்தில் குடிப்பதற்காக நீரைத் தொட்டார்கள் என்பதற்காக தலித் வீடுகளையே ஜாதி இந்துக்கள் எரித்து விட்டார்கள். இன்றும் தலித்துகள் இல்லாத கிராமமாகவே இருக்கின்றது.

மோடி பிறந்து வளர்ந்து முதல்வராக ஆட்சி செய்த மாநிலமான குஜராத்தில் 1920 களில் தலித் மக்கள் தங்கள் குழந்தைகளை அரசு பள்ளியில் சேர்த்ததற்காக தாக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள் சொந்த கிராமத்தை விட்டு உயிரைவிட்டு உடல் நடப்பதைப்போல அகதிகளாகச் சென்றார்கள்.

அகதிகளாக விரட்டப்பட்ட தலித்துகளின் வாரிசுகளையும் விரட்டிய சாதி இந்துக்களின் வாரிசுகளையும் ஒன்றிணைத்து குஜராத்தின் தலைநகரில் சிறப்பு மாநாடு நடத்தி சுதந்திரத்தின் சிறப்புகளைப் பிரதமர் பேசுவாரா?

மோடியின் சுதந்திர கனவில் இந்தப் பக்கங்கள் காணாமல் போய்விட்டனவா?

கட்டுரையாளர் - எழுத்தாளர் - ஜாதி ஒழிப்பு செயல்பாட்டாளர்

பார்ப்பன சாதியின்
தெருவழியாக
ஒரு தலித் பெண்ணை
மருத்துவமனைக்கு
அழைத்துச் சென்று
புனிதத்தைக்
கெடுத்துவிட்டான்
என்று கருதி
ஆஷ்துரையைச்
சுட்டுக் கொன்றான் வாஞ்சிநாதன்.

‘பிராமணர்களுக்கு, சத்திரியர்களுக்கு, வைசியர்களுக்கு, சூத்திரர்களுக்கு என்று மனைத் தேர்வு செய்யப்பட வேண்டும்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எந்த ஜோதிடராவது அல்லது ஆன்மிகவாதியாவது இதை மறுக்க முடியுமா? அல்லது தன்னிடம் வாஸ்து யோசனை கேட்க வருபவர்களிடம் இதுபோன்ற மனைதான் தேர்வு செய்ய வேண்டும் என்று கூறத் துணிச்சல் இருக்கிறதா?

இதன்படி யோசனை தெரிவித்தால் ‘உதை’ விழும் என்று அனைவருக்கும் தெரியும். அதனால் தான், பணம் சம்பாதிக்கத் தேவையான அளவு மட்டும் ‘ரீல்’ விட்டு பணம் பண்ணுகிறார்கள்.

ஆனால் வாஸ்து என்பது ஒரு அறிவியல் சார்ந்த கட்டுமானக் கலை. கட்டிடப் பொறியாளர்களால் மட்டுமே கையாளப்பட வேண்டியவை. இயற்கை சக்திகள், மின்காந்த ஆற்றல் என்று கூறக்கூடிய cosmic energy போதுமான அளவு நிறைவாக வீட்டில் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் நம் வீட்டுக் கட்டுமானம் அமையவேண்டும் என்பதுதான் இக்கலை. இதை ஆன்மிகவாதிகள், சோதிடர்கள், குறி சொல்பவர்கள், சாமி ஆடுபவர்கள், போலிச் சாமியார்கள், சமீபத்தில் கல் மண் விற்பவர்களும் ‘வாஸ்து’ யோசனை கூறத் தொடங்கியுள்ளனர். இந்தியாவில் மிகவும் ‘கமர்சியல்’ ஆன வியாபாரம் முதலாவது அரசியல், இரண்டாம் இடத்தில் ஆன்மிகம் (குறி சொல்வது), மூன்றாவது ஜோதிடம். எதிரில் இருப்பவர் வாழ்க்கையில் நொந்து போய் இருப்பதைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு அவரிடமிருந்து பணத்தை எப்படிக் கறப்பது என்பதை இவர்கள் முழுமையாக அறிந்து கொண்டுள்ளனர். எனவே ‘வாஸ்து’ என்ற கட்டுமானக் கலை குறித்து கீழே மிகச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறுகிறேன்.

பஞ்சபூத சக்திகள் 1. நிலம், 2. நீர், 3. நெருப்பு, 4. காற்று, 5. ஆகாயம்

நிலம் : மனை தேர்வு செய்வது; சதுரம், செவ்வகமாக இருத்தல் அவசியம். வடக்கு தெற்கு, காந்தமுள்ளுக்கு இணையாக இருக்கிறதா சாய்ந்துள்ளதா என அறிந்து தேவையற்று நீண்டுள்ள இடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு (ஈசான்யம் தவிர), மண் வளத்தை அறிந்தும், சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையை அறிந்தும் கட்டுமான

வரைபடம் சரியான அஸ்திவாரத்துடன் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.

நீர் : பூமி - மனை, நீர்வளம் இருப்பதாக அமைந்திருக்க வேண்டும். வடகிழக்கு, கிழக்கு, வடக்கு ஆகிய திசைகளில் போர்வெல், கீழ்நிலைத் தொட்டி, செப்டிக் டேங்க் ஆகிய குழிகள் இருக்கும் படியும் வீட்டு மனையில் விழும் நீர், கழிவு நீர், வடகிழக்கில் வெளியேறும்படியும் கட்டுமான வரைபடம் தயாரிக்க வேண்டும்.

நெருப்பு : சமையலறை தென்கிழக்கில் அமைய வேண்டும் என்பதுதான் ஜோதிடர்கள் கூறக் கூடியது. இருப்பினும் மற்றொரு காரணம், வெப்பம் நமக்குத் தேவையான அளவு கிடைக்கும்படி வெளிச்சம் வீட்டினுள் இருக்கும்படி வீட்டின் அமைப்பு இருக்க வேண்டும். காலை 9 மணி முதல் மாலை 3 மணி வரை வெயிலின் தாக்கம் வீட்டின் மீது விழுமாறு அமைந்திருக்க வேண்டும். அதனால் வீட்டில் கிழக்கு, வடக்கு, வடகிழக்கில் பெரிய மரங்கள் இருந்தால் வீட்டின் மீது வெயில் விழாது. அதனால் தேவைக்கேற்ற வெப்பம் கிடைக்காது என்பதுதான் அறிவியல் பூர்வமான செய்தியாகும்.

காற்று: வீடு காற்றோட்ட வசதியோடு இருக்க வேண்டும். அதாவது கதவுத் திறப்பு நீங்கலாக ஒரு அறைக்கு அறையின் பரப்பில் 15 முதல் 20 சதவீதம் ஜன்னல், வென்டிலேட்டர் வசதி இருக்க வேண்டும். மேலும், திறப்புகள் உச்சப் பகுதியில் இருக்கும்படி அமைக்கப் படுவது மிக அவசியம். ஆக, ஜன்னல் திறப்புகள் வெப்பம் (வெளிச்சம்), காற்று ஆகிய இரண்டு சக்திகள் கிடைக்க வழிவகை செய்கிறது.

ஆகாயம் : ஆகாயம் வீட்டினுள் எப்படி வருகிறது? தரையிலிருந்து அன்னாந்து பார்த்தால் ஆகாயம். தரைக்கும் ஆகாயத்திற் குமிடையே கூரை (Ceiling) அமைத்து மறைத்து விடுகிறோம். அதனால் தரையிலிருந்து கூரையின் அடிமட்டம் வரை ஆகாயம் என்றால், அதுவே Dimensions என்று கூறக்கூடிய அளவு ஆகும். அதன்படி கட்டிடத்தின் உள்-வெளி அளவுகள் ஆகாயம் எனப்படும். எனவே மனையில் கட்டப்படும் வீட்டில் வெற்றிடம் விடுவதும் ஆகாயம் ஆகும். அதனால் வீட்டின் தென்புறமும், மேற்குப் பகுதியிலும் குறைந்த

அளவு வெற்றிடம் விட வேண்டும். ஆனால் பெரிய மரங்கள் வளர்க்கலாம். ஏனெனில் காலையில் எழும் சூரியன் 12.00 மணி வரை **Ultra Violet Rays** என கூறக்கூடிய நல்ல சக்தியுடன் வெயிலின் தாக்கம் அமையும். 12 மணி முதல் மாலை 3 மணி வரையில் வெயிலின் தாக்கம் **In-fra Red Rays** எனப்படும் கதிர்வீச்சைத் தாங்கும் வகையில் பெரிய மரங்களோடு சிறிய அளவு இடைவெளி விட்டு கட்டுமானம் செய்ய வேண்டும் என்று அறிவியல்பூர்வமாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே இந்த இயற்கையின் சக்திகள் நமக்குத் தேவைக்கேற்பக் கிடைக்குமாறு வீட்டின் கட்டுமானம் அமைய வேண்டும் என்பதால் நல்ல பொறியாளரை அணுகி வீட்டின் வரைபடம் தயாரிக்க வேண்டும். இதை மறுப்பவர்கள் ஜோதிடர்களையே வரைபடம் தயாரிக்கச் சொல்லி அவர்கள் மூலமாகவே வீட்டைக் கட்டிக் கொள்ளட்டும்.

மேற்கூறிய விளக்கங்களைக் காணும் போது ஒரு நாத்திகக் கட்டுரை, படித்தது போன்ற ஒரு உணர்வு வரக்கூடும். **முழு நேர ஆன்மிகவாதியான நான் பணிவுடன் வேண்டுவது, மூடநம்பிக்கைகளைக் கைவிட வேண்டும்** என்பதோடு போலி ஆன்மிகவாதிகள் மக்களின் அறியாமையையும், இயலாமையையும் மூலதனமாகக் கொண்டு 'வாஸ்து' என்ற பெயரில் மக்களைக் குழப்புவதையும் பணம் பண்ணுவதையும் வன்மையாகச் சாடுகிறேன்.

தட்பவெப்ப நிலைக்கேற்ப இயற்கையின் வல்லமையை நமக்குத் தேவையான அளவு பயன்படுத்தும் வகையில் பஞ்சபூத சக்திகளின் (நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம்) ஒரு விகிதாச்சார சங்கமத்தை நமது வீட்டினுள் கொண்டு வருதல் வேண்டும். அதற்கு ஏதுவாக நமது வீட்டின் கட்டுமானம் அமைய வேண்டும். இதற்குரிய வழிமுறைகளைக் கையாளும் பொறியாளரை அணுகி வரைபடம் தயாரித்தல் வேண்டும். வெறும் நான்கு மூலைகளை மட்டுமே தெரிந்து வைத்துக்கொண்டும், மேலும் சிலர் அஷ்டதிக்கு வாஸ்து நிபுணர் என்ற பெயரோடு வாஸ்து பலன் பரிகாரம் கூறுவார்கள்.

நிச்சயமாக பல மனைகள் வடக்கு, தெற்கு காந்த முள்ளுக்கு இணையாக இருப்பதில்லை. சற்று கோணம் சாய்ந்திருக்கும். பத்து டிகிரிக்கும் மேல் 25 டிகிரிக்குள்ளாகவும் சாய்ந்துள்ள

மனைகளில் கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு ஈசான்யம், கிழக்கு ஆக்கினேயப் பகுதி, தெற்கு ஆக்கினேயப் பகுதி, தெற்கு நைருதி பகுதி, மேற்கு நைருதி பகுதி, மேற்கு வாயு மூலை, வடக்கு வாயு மூலைப் பகுதி மற்றும் வடக்கு ஈசான்யம் ஆகிய பகுதிகள் சாய்ந்துள்ள மனையில் எவ்வாறு அமைகிறது என துல்லியமாக ஆராய்ந்து பின்னர் அதற்கு ஏற்றாற்போல் வரைபடம் தயாரித்தல் வேண்டும். காந்தமுள்ளுக்கு சாய்ந்துள்ள மனையில் திக்குகள் அனைத்தும் மாறுபடும். எனவே இயற்கை சக்திகள் எந்தவித இடர்ப்பாடுமின்றி வீட்டினுள் நுழைய வழிவகுத்து அதற்குரிய பாதை அமைப்புகளுடன் வரைபடம் தயாரித்தல் வேண்டும். இவையனைத்தும் கட்டுமானம் பற்றி முழுமையாக அறிந்த ஒரு பொறியாளரால் மட்டுமே செய்யக்கூடிய செயலாகும்.

கடவுள் படத்திற்கு முன் விளக்கேற்றி தியானம் செய்தோ, ஜோதிடர்களாலோ, வெற்றிலையில் மை தடவிப் பார்த்தோ அல்லது சோலி உருட்டிப் போட்டு குறி சொல்பவர்களாலோ இந்தக் காரியம் செய்ய இயலாது. வாஸ்து பகவான் மல்லார்ந்து படுத்துள்ளாரா? அல்லது ஒருக்களித்துப் படுத்துள்ளாரா? என்ற சந்தேகத்தை உறுதியுடன் எந்தச் சோதிடராலும் விளக்க இயலாது. மேலும் வாஸ்து பகவான் வாஸ்துப்படி வீடு அமையாவிட்டால் இந்துக்களை மட்டும் தான் துன்புறுத்துவாரா? அல்லது ஏனைய மதத்தினரையும் துன்புறுத்துவாரா? வார வாஸ்து, தின வாஸ்து, பெங்கூயி சீன வாஸ்து என பல்வேறு வாஸ்து முறைகளில் எதைப் பின்பற்றுவது? இது போன்ற கேள்விகளுக்கு இவர்களால் அறிவார்ந்த பதில் கூற இயலாது. மடமையைப் புகட்டுபவர்களால் மக்களுக்கு எந்த நன்மையும் கிடைக்கப் போவதில்லை. அவர்கள் பணம் பண்ணுவதைத் தவிர வேறு நோக்கமில்லை. எனவே அறிவு, அறிவியல் சார்ந்த தொழில்நுட்ப வல்லுனர்களாகக் கட்டுமானத் துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு பொறியாளரால் மட்டுமே வீட்டின் கட்டுமானம் சரிவர அமைய சரியான ஆலோசனை கூற இயலும். எனவே மூட நம்பிக்கையை ஒதுக்குவீர்! அறிவுப்பூர்வ ஆலோசனைக்கு முறையான, சரியான பொறியாளர்களை அணுகுவீர் என அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நன்றி: 'பில்லர்ஸ் வாய்ஸ்'

கற்பீதங்களை கட்டுடைத்த 'சிவ்வை'

— மயிலை பாலு

டிசம்பர் இரண்டாம் தேதி சென்னை பெசன்ட் நகரின் கடற்கரைச் சாலையில் உள்ள ஸ்பேசஸ் அரங்க வளாகம் நிரம்பி வழிந்தது. எப்பொழுது நாடகம் தொடங்கும் என்ற ஆர்வம் மேலிட நின்றவர்களுக்கு வழி திறக்கப் பட்டாலும் உட்கார இடமில்லை. கவிஞர் இன்குலாப் மீதான பிணைப் போடும் அவரது படைப்பின் மீதுள்ள ஈர்ப்பாலும் தான் இந்தப் பெருந்திரள் கூட்டம். இன்குலாபின் எண்ணத்திலும் எழுத்திலும் வடிவம் பெற்ற 'அவ்வை' நாடகம் அன்று மீண்டும் அரங்கேற்றப்பட்டது.

'உடலால் வாழ்ந்த இவ்வாழ்க்கை இறப்போடு முடிகிறது' என்று தமது மரணம் குறித்த கடிதத்தில் மக்கள் கவிஞர் இன்குலாப் எழுதியிருக்கிறார். இறப்போடு உடலியக்கத்தின் வாழ்க்கை முடிந்து போகலாம். ஆனால் மக்களுக்காக வாழ்ந்தவர்கள், மக்களின் மனஎழுச்சிக்குத் தூண்டுகோலாய் இருந்தவர்கள், அழுகிப் போய் அழிக்கப்பட வேண்டிய முதலாளித்துவ சமுதாயத்திற்கான மாற்றினை அடையாளம் காட்டியவர்களின் வாழ்க்கையும் படைப்புகளும் சாவதில்லை. மீண்டும் மீண்டும் உயிர்

பெற்று வாழ்ந்து கொண்டேதான் இருக்கும். அந்த உண்மையை மெய்யாக்குவதாகத்தான் தோழர் இன்குலாபின் முதலாம் ஆண்டு நினைவேந்தல் நிகழ்வு அமைந்திருந்தது.

இந்நாடகம் மரப்பாச்சிக் குழுவின் வழியே, அமங்கை நெறியாள்கையில் இன்குலாப் வாழும் போதே இரண்டு முறை நடத்தப்பட்டது. இப்போது அவரின் மரணத்திற்குப்பின் நடத்தப்பட்டது.

அவ்வையார் என்ற முதுமைத் தோற்றம் மக்கள் மனங்களில் எவ்வாறு பதிய வைக்கப்பட்டது? அறிவுரைப் பாடல்கள்தான். ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தன், நன்னெறி போன்ற நூல்களிலுள்ள நீதி நெறிகளால் வயது மூத்த அவ்வையார் உருவகிக்கப்பட்டார். அவ்வையார் திரைப்படத்தில் இளம் பெண்ணாகத் துவக்கக் காட்சியில் காட்டப் பட்டாலும் பின்னர் பிள்ளையாரின் ‘அருளால்’ அவர் முதிய வடிவம் பெறுகிறார். இந்தக் கருத்தோட்டம் பின்னர் கல்விக் கூடங்கள் வழியாக மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டது. தமிழ் அகர வரிசையில் ‘அவ்’ என்ற எழுத்திற்கு ‘அவ்-தம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லை அறிமுகம் செய்வதைவிட அவ்வையார் என்ற தமிழ்ப் பெயரையே சொல்லித் தரலாம். இதனால் அவ்வை என்றாலே பாட்டி என்றாக் கப்பட்டு மாறுவேடப் போட்டிக்கு மாணவ மாணவியர் தேர்வு செய்வதில் ஒன்றானது.

சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள அவ்வையார் பாடல்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டு பிற்காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட நீதி நூல்களின் வரிகளே அவ்வைக்கு சொந்தமாக்கப்பட்டன. அதிலும் குறிப்பாக,

“உண்டி சுருங்கல்
பெண்டிர்க் கழகு
கற்பெனப் படுவது
சொல்திறம் பாமை”

போன்ற வரிகளுக்கு அழுத்தம் தரப்பட்டன. அவ்வையார் என்ற மூதாட்டி வடிவத்தைக் கொண்டு ஆணாதிக்க கருத்துக்கள் நிலை நாட்டப்பட்டன.

இதற்கான இடங்கள் குறித்த காட்சிகள் நாடகத்தின் தொடக்க நிலையில் வருகின்றன. நான்கு சுவர்களுக்குள் எப்படி சுதந்திரமற்ற

கருத்துக்கள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன என்பதை மூங்கில் கொம்புகளைக் கொண்டே காட்சிப் படுத்தப்படுகின்றன.

அவ்வை குறித்த கட்டுக் கதைகள் பலவற்றையும் உடைத்தெறிந்து, கூன் விழக் குனிந்து, கையில் கோலூன்றி, நிற்கும் கிழவியல்ல சங்ககால அவ்வை என்பதைச் சொல்லும் விதமாக பார்வையாளர்களை ஒரே நொடியில் வியப்பில் ஆழ்த்தும் அடுத்த காட்சி அமைகிறது.

“பாடினி வந்தாள் பாடினி வந்தாள்” என்ற வரியுடன் தொடங்கும் சங்ககால இளம் அவ்வையின் ஆடலும் பாடலும் தாளமும் இசையும் சில மணித் துளிகள் நம்மை உறையச் செய்து விடுகின்றன.

அதியன் (அதியமான்) அதிகாரம் செய்யும் அரசன் அல்ல. மக்களுக்கு நல்லது செய்தல் வேண்டும் என்னும் அவாவுடையவன். அவன் மக்கள் தொண்டன். போரை விரும்பாதவன்; வலிந்து போர் திணிக்கப்பட்டால் உறுதியாக எதிர்த்து வாகை குடும் ஆற்றலாளி. தொண்டைமானுக்கு வலிய போர் செய்யும் ஆசை இருப்பதை அறிந்து அவ்வையிடம் சொல்கிறான். தமது தூதராகச் சென்று போரைத் தவிர்க்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறான். வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணிக்கு எடுத்துக் காட்டாக பள்ளிப் பருவத்தில் படிக்கும்போது கண் முன் வந்தது அவ்வைப் பாட்டி உருவம்தான். ஆனால் கம்பீரமாகத் தூது சென்று அதியனின் வீரதீரத்தை அங்கதச் சுவைகொண்ட பாடலால் எடுத்துச்சொல்லி அமைதியை ஏற்படுத்துகிற அவ்வை வித்தியாசமாகவே காட்டப்படுகிறாள்.

ஆணாதிக்கத்திற்கு சார்பாக நின்று நீதி போதித்த அவ்வைப் பாட்டியிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவள் சங்ககால இளம் அவ்வை என்பதற்கு மேலும் ஒரு சான்று:

“நாடாகு ஒன்றோ காடாகு ஒன்றோ
அவலாகு ஒன்றோ மிசையாகு ஒன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நலனே”

என்கிற பாடல். நாடோ, காடோ, மேடோ, பள்ளமோ நிலப்பரப்பில் பெண் ஒழுக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை மாற்றி ஆண் ஒழுக்கமாக - நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறுகிறாள் சங்ககால அவ்வை.

இப்படி எல்லா வகையிலும் மாறுபட்டிருக்கும் அவ்வையின் உண்மைத் தோற்றத்தை ஊக்கிக்க வைப்பதற்கு சங்க இலக்கியங்கள் லிருந்து சான்று காட்டி நிறுவும் மேதைமையை அவ்வை நாடகம் வெளிப்படுத்துகிறது.

இளம் அவ்வை பாணர் மரபினள். பாடினியாக ஊர்கள் தோறும் திரிந்தவள். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் கூடுதலாகப் பிரியம் காட்டியவள்.

“சிறிய கள்பெறினே எமக்கீயும் மன்னே
பெரிய கள்பெறினே தானுண்டு எமக்கும்
ஈந்து மகிழும் மன்னே”

என்று அதியனுடன் சமதையாகக் கள்ளும், கறிசோறும் உண்டு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தவள் என்பது சான்றுப் பாடல்களுடன் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பெண்களின் காதல் உளவியலைப் பல பாடல்களில் பதிவு செய்திருப்பவள் அவ்வை. காதலன் பெயரையோ ஊரையோ ஒருவர் சொன்னால் திரும்பச் சொல்லிக் கேட்கும் ஆர்வம் பெண்களிடம் இயல்பாக ஏற்படும்.

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே
பாடுக பாட்டே
அவன் நன்னெடுங் குன்றம்
பாடிய பாட்டே”

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலை மூதாட்டியாக இருக்கும் அவ்வையாரா பாடியிருக்க முடியும்?

காதலிலே சற்று சறுக்கல் ஏற்பட்டக்கால் உணர்ச்சிப் பீறிட்டு,

“முட்டுவேன் கொல்
தாக்குவேன் கொல்
ஓஓ ஒல்லெனக்
கூவுவேன் கொல்”

என்று பாடும் துடிப்பில் இளம் அவ்வையைத் தான் காண முடிகிறது.

ஆயுளைத் தீர்க்கமாக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு நெல்லிக் கனியை அவ்வைக்கு அதியன் கொடுக்கும் காட்சியும் அவள் மறுக்கும் காட்சியும் இறுதியில் அதியனே வென்று அவ்வை நெல்லிக் கனியை உண்டு சுவைக்கும்

இன்குலாப்

காட்சியும் இளம் அவ்வையைத் தான் நெடுநாள் வாழ அதியன் ஆசைப்பட்டிருப்பான் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறது.

இந்நாடகத்தில் அவ்வை யாராக ஐந்து பேர் வருகின்றனர். இப்போதும் காட்சிப் படுத்தப் பட்டு சென்னை கடற்கரை சாலையில் கையில் கோலுடன் நிற்கும் அவ்வைப் பாட்டி -

இந்தத் தோற்றத்தில் வரும் செளமியாவும், பாடினி எனும் இளம் பருவ அவ்வையாக வரும் தமிழரசியும், தொண்டைமானிடம் தூது போகும் அவ்வையாக வரும் யாழினியும், இளம் பருவத்தின் இன்னொரு கால நிலையினளாக வரும் அஸ்வினியும் மாறுபட்ட அவ்வைகளைக் கண் முன் நிறுத்துகின்றனர்.

உச்சகட்ட காட்சியில் இளம் அவ்வையும் முதிய அவ்வையாரும் சந்தித்து கருத்து மோதலோடு விவாதம் நடைபெறுகிறது.

இந்தக் காட்சியில் இரண்டு அவ்வையார் களும் வேறு வேறானவர்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த ஈழத்து அவ்வையார் வருகிறார். அந்த அவ்வையார் தோற்றத்தில் வரும் ஆயிஷா, தோழர் இன்குலாபின் பெயர்த்தி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்குலாப் உடல் சுமந்து நம்மிடையே வந்தமர்ந்து உரையாட வாய்ப்பில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் உடலின் வாழ்க்கையை வென்று காலத்துக்கும் வழிகாட்டிக் கொண்டே இருக்கும் அவரது படைப்புகள் என்பது வெறும் புகழ்ச்சியில்லை என்பதற்கு நாடக அரங்கம் இளம் தலைமுறையினரால் நிரம்பி வழிந்தது சான்று பகர்ந்தது.

நாடகத்தில் பங்கேற்ற கலைஞர்களும் தொழில்நுட்பாளர்களும் உயிர்ப்போடு நாடகம் நடத்துவதற்கு உறுதுணையாய் இருந்தனர். கலை இலக்கிய வரலாற்றில் இன்குலாப் காலம் என்பதொன்று மலர்ந்துள்ளது. அவரைப் பின்பற்ற மேலும் பலர் வருவார்கள் என்பதை அவ்வை நாடக நிகழ்வு உணர்த்தியது.

(கட்டுரையாளர் - பத்திரிகையாளர் - மார்க்சிஸ்ட்)

அமித்ஷா

வழக்கை

விசாரித்த

நீதிபதியின் மர்ம மரணம்

2005 ஆம் ஆண்டு சொராபுதின் சேக் போலி எண்கவுண்டர் மூலமாக கொலை செய்யப்பட்ட வழக்கில் பாஜக தலைவர் அமித்ஷா-வை ஜூலை 2010 அன்று சிபிஐ அதிகாரிகள் கைது செய்தனர். குஜராத் நீதிமன்றத்தில் நடைபெற்று வந்த வழக்கில் உயர்நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி செப்டம்பர் 2012 அன்று மகாராஷ்டிரா மாநிலத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. ஆனால் டிசம்பர் 2014 அமித்ஷாவை இந்த வழக்கில் இருந்து விடுவித்து மும்பை சிபிஐ சிறப்பு நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்து.

இதற்கிடையில் பாஜக தலைவர் அமித்ஷா முக்கிய குற்றவாளியாக கருதப்பட்ட சொராபுதின் போலி எண்கவுண்டர் வழக்கை விசாரித்து வந்த மும்பை சிபிஐ சிறப்பு நீதிமன்ற நீதிபதி பிரிஜிகோபால் ஹர்கிஷன் லோயா, 2014 நவம்பர் 30 இரவு டிசம்பர் 1 இடையிலான நேரத்தில் நாக்பூருக்கு பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது உயிரிழந்தார். அந்த சமயம் அவர் மாரடைப்பு காரணமாக உயிரிழந்ததாக ஊடகங்களில் செய்தி வெளியாகின.

இது குறித்து டிசம்பர் 2016 டிசம்பர் 2017 காலகட்டங்களில் மேற்கொண்ட விசாரணையில், லோயா மரணித்த போது நிலவிய சூழ்நிலைகள், குடும்பத்தாரிடம் ஒப்படைக்கப்

படும் போது இருந்த அவரின் உடலின் நிலை குறித்து எழுந்த பல்வேறு சந்தேகங்களும், கேள்விகளும் எழுந்தது. இந்த கேள்விகளுக்கான விடை தெரிய பேசிய பலரில் மகாராஷ்டிரா மாநிலம் துளே பகுதியை சேர்ந்த லோயாவின் சகோதரி மருத்துவர் அனுராதா பியானியும் ஒருவர். அப்போது அவர், மும்பை உயர்நீதிமன்றத்தின் முன்னாள் நீதிபதி மோகித்ஷா, ஒரு வழக்கில் சாதமாக தீர்ப்பு வழங்குவதற்காக தனக்கு ரூ.100 கோடி லஞ்சம் கொடுக்க முன்வந்ததாக லோயா என்னிடம் கூறினார். மேலும் லோயா இறப்பதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பாக லாத்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள எங்களது பாரம்பரிய வீட்டில் தீபாவளி கொண்டாட்டத்திற்காக அனைவரும் ஒன்று கூடியிருந்த போது இதை என்னிடம் கூறினார் என்றார். ஒரு வழக்கில் சாதமான தீர்ப்பு வழங்குவதற்காக பணம் மற்றும் மும்பையில் ஒரு வீடு லஞ்சம் தருவதாக கூறியுள்ளதாக தனது தந்தை ஹர்கிஷனிடமும் கூறியுள்ளார்.

இந்த வழக்கின் விசாரணைக்கு ஆஜராக அமித்ஷா விலக்கு கேட்ட போது அதை கண்டித்த மும்பை சிபிஐ சிறப்பு நீதிமன்ற நீதிபதி ஜேடி. உப்பாத் சில வாரங்களில் இடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டார். இதை தொடர்ந்து ஜூன் 2014 பிரிஜிகோபால் ஹர்கிஷன் லோயா மும்பை சிபிஐ சிறப்பு நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

ஒரு ஆண்டிற்கும் மேலாக நீதிபதி உப்பாத் தலைமையில் இந்த வழக்கு நடந்து கொண்டிருந்த போது, அமித்ஷா நீரழிவு நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவரால் வர இயலாது எனவும் அவர் தில்லியில் வேலையாக இருக்கிறார் எனவும் அவரது தரப்பு மூலம் வாய்மொழி சமர்ப்பிப்புகள் செய்யப் பட்டதே தவிர ஒரு முறை கூட அமித்ஷா நீதிமன்றத்தில் ஆஜராகவில்லை என நீதிமன்ற பதிவுகளில் உள்ளதாக 'அவுட்லுக்' பத்திரிகை பிப்ரவரி 2015, செய்தி வெளியிட்டுள்ளது.

மேலும் 2014 ஜூன் 6, நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக விலக்கு அளித்த நீதிபதி உப்பாத் தான் மிகவும் அதிருப்தி அடைந்திருப்பதாக கூறி ஜூன் 20 ஆம் தேதி அமித்ஷா நிச்சயமாக நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும் என அமித்ஷா தரப்பிற்கு தெரிவித்தார். ஆனால் ஜூன் 20 ஆம் தேதி அமித்ஷா மீண்டும் ஆஜராகவில்லை. எந்த ஒரு காரணமும் கூறாமல் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராவதை அமித்ஷா தவிர்த்து வருவதாகவும் இந்த வழக்கின் மறு விசாரணையை ஜூன் 25 ஆம் தேதிக்கு ஒத்தி வைக்கப்படுவதாகவும் நீதிபதி உப்பாத் அறிவித்ததாக அப்போது செய்தி வெளியிட்டது. ஆனால் ஜூன் 25 ஆம் தேதி நீதிபதி உப்பாத் பூனே நீதிமன்றத்திற்கு இடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

இது சொராபுதின் வழக்கை ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை அதே நீதிபதிதான் நடத்த வேண்டும் என்று செப்டம்பர் 2012 உயர்நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவை மீறிய செயலாகும்.

நீதிபதியாக லோயா பதவியேற்ற சமயத்தில் இந்த வழக்கு தொடர்பாக அமித்ஷா நேரில் ஆஜராக விலக்கு அளித்தார். உப்பாத் அடுத்து வந்த லோயா, ஒவ்வொரு முறையும் நீதிமன்றத்தில் அமித்ஷா ஆஜராவதற்கு விலக்கு அளித்து வருகிறார். ஆனால் இது ஒரு விதிமுறைக்காகவே இருக்கலாம். அமித்ஷா மீது உள்ள குற்றச்சாட்டுகள் வடிவமைக்கும் வரை அவர் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக விலக்கு அளிப்பதாக லோயா அறிவித்தார் என அவுட்லுக் இதழ் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

சொராபுதின் சகோதரர் ரூபாபுதின் வழக்கறிஞர் மிஹிர் தேசாய், இந்த வழக்கின் சான்றுகள், சாட்சியங்கள் , 10,000 மேற்பட்ட பக்கங்களை கொண்ட குற்றப்பத்திரிக்கை என அனைத்தையும் பரிசீலிப்பதில் நீதிபதி லோயா

மிக ஆர்வமாக இருக்கிறார். ஒரு நீதிபதியாக லோயா-விற்கு நற்பெயரை எடுத்துத் தரக்கூடிய ஒரு முக்கியமான வழக்கு இது. ஆனால் இதன் அழுத்தம் நிச்சயம் அதிகரித்து வருகிறது. நீதிமன்ற அறை எப்போதும் பதற்றத்துடன் தான் காணப்படும். அனைத்து குற்றச்சாட்டுகளில் இருந்து அமித்ஷாவை விடுவிக்கும் படி அவரது வழக்கறிஞர்கள் வலியுறுத்தினர். அதே சமயம் , டேப்பில் பதிவுசெய்யப்பட்ட ஆதாரங்கள் அனைத்தும் குஜராத் மொழியில் இருந்தன. நீதிபதி லோயா மற்றும் புகார்தாரருக்கு குஜராத் மொழி தெரியாததால் , அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி மாற்றம் செய்து தரும்படி கோரிக்கை வைத்தோம். ஆனால் அமித்ஷா தரப்பு வழக்கறிஞர்கள் மொழி மாற்றம் குறித்த கோரிக்கைகளை கண்டுகொள்ளாமல், அமித்ஷாவை இந்த வழக்கில் இருந்து விடுவிக்குமாறு வலியுறுத்தினர் என தேசாய் கூறினார். புகார்தாரர் வழக்கறிஞர்கள் மிரட்டும் விதத்தில் சந்தேகத்திற்கு உரிய நபர்கள் நீதிமன்ற அறையில் இருப்பதை எனது உதவி வழக்கறிஞர்கள் பார்த்துள்ளனர்.

அக்டோபர் 30 ஆம் தேதி நடந்த விசாரணையின் போது அமித்ஷா ஏன் ஆஜராகவில்லை என நீதிபதி லோயா வினாவினார். நீங்கள் தான் அவர் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக விலக்கு அளித்தீர்கள் என அமித்ஷா தரப்பு வழக்கறிஞர்கள் தெரிவித்தனர். அப்போது நீதிபதி லோயா, வழக்கு விசாரணையின் போது அவர் மாநிலத்தில் இல்லாத காரணத்தால் தான் அவர் நீதிமன்றத்தில் நேரில் ஆஜராக விலக்கு அளித்தேன். மகாராஷ்டிராவில் பாஜக அரசின் பதவியேற்பு விழாவில் கலந்து கொள்வதற்காக அமித்ஷா மும்பை சென்றுள்ளார். நிகழ்ச்சி நடந்த இடம் நீதிமன்றத்தில் இருந்து 1.5 கி.மீ., தொலைவில் தான் உள்ளது. அமித்ஷா மாநிலத்தில் இருக்கும் போது அவர் கண்டிப்பாக நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும் என அமித்ஷா தரப்பு வழக்கறிஞரிடம் கூறிவிட்டு , வழக்கு விசாரணையை டிசம்பர் 15 ஆம் தேதிக்கு ஒத்திவைத்தார்.

இந்த வழக்கின் அழுத்தம் காரணமாக நீதிபதி லோயா எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருந்தார் என மும்பையில் அவருடன் தங்கியிருந்த அவரது உறவினர் ரூப்பூர் கூறுகையில், நீதிமன்றத்தில் இருந்து வீட்டிற்கு திரும்ப வரும் போது மிகவும் இறுக்கமாக உள்ளது என லோயா கூறுவார் .

அனைவரும் சம்பந்தப்பட்ட மிகப் பெரிய வழக்கு இது. அதிக மன அழுத்தத்தை கொடுக்க கூடியது. அரசியல் ரீதியானது வழக்கு இது என்றார்.

2010 ஜூன் முதல் செப்டம்பர் 2015 வரை மும்பை உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இருந்த மோகித் ஷா, சொராபுதின் வழக்கில் சாதகமான தீர்ப்பு வழங்குவதற்காக எனக்கு ரூ.100 கோடி லஞ்சம் தருவதாக கூறினார். இரவு நேரங்களில் பொது உடையில் என்னை சந்திக்க வரும் அவர், கூடிய விரைவில் சாதகமான தீர்ப்பை வழங்க வேண்டும் என அழுத்தம் கொடுத்தார். இந்த தீர்ப்பு டிசம்பர் 30 ஆம் தேதிக்குள் வந்துவிட்டால் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. அந்த சமயம் வேறொரு முக்கிய செய்தி வெளியாகப் போவதால் மக்களின் பார்வை அதன் மீது தான் இருக்கும். இந்தத் தீர்ப்பு மீது இருக்காது என மோகித் ஷா தனது சகோதரரிடம் கூறியதாக அனுராதா பியாணி தெரிவித்துள்ளார்.

ஒரு வழக்கில் சாதகமான தீர்ப்பு வழங்குவதற்காக எவ்வளவு பணம் வேண்டும்? எவ்வளவு நிலம் வேண்டும்? மும்பையில் வீடு வேண்டுமா? என கேட்டு லஞ்சம் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். ஆனால் நான் அதை ஏற்கப்போவதில்லை. எனது ராஜினாமா கடிதத்தை அளிக்க போகிறேன். அல்லது பணி இடமாற்றம் கோரி விண்ணப்பிக்கப் போகிறேன் என நீதிபதி லோயா கூறியதாக அவரின் தந்தை ஹர்கிஷன் கூறினார்.

இந்த செய்தி ஊடகங்களில் வெளியான போது, நீதிபதி லோயா குடும்பத்தினரின் குற்றச்சாட்டுகள் குறித்து மோகித் ஷா மற்றும் அமித் ஷாவிடம் கேட்டதற்கு இது வரை எந்த பதிலும் இல்லை.

லோயாவின் மரணத்திற்கு பின்னர் சொராபுதின் வழக்கை விசாரிக்க நீதிபதி எம்பி.கோசவி நியமிக்கப்பட்டு 2014 டிசம்பர் 15 முதல் இந்த வழக்கை விசாரணை நடத்தி வந்தார். அப்போது அமித்ஷா தரப்பு வழக்கறிஞர்கள், அமித்ஷாவை அனைத்து குற்றச்சாட்டுகளில் இருந்தும் விடுவிக்க கோரி, மூன்று நாட்களாக வாதாடினர். ஆனால் சிபிஐ தரப்பு வெறும் 15 நிமிடங்களில் தனது தரப்பு வாதத்தை முடித்துக்கொண்டது. இதைத் தொடர்ந்து டிசம்பர் 17 விசாரணை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

நீதிபதி லோயா மரணமடைந்து ஒரு மாதம் கழித்து, டிசம்பர் 30 ஆம் தேதி, அரசியல் காரணங்களுக்காக சிபிஐ அமித்ஷா மீது குற்றம்சாட்டுகிறது. அதனால் அமித்ஷா தரப்பு வாதங்களை ஏற்று அவரை அனைத்து குற்றச்சாட்டுகளில் இருந்தும் விடுவிப்பதாக நீதிபதி எம்பி.கோசவி தீர்ப்பளித்தார்.

தீர்ப்பு வெளியான அதே நாளில் தான் டெஸ்ட் போட்டிகளில் இருந்து கிரிக்கெட் வீரர் தோனி ஓய்வு பெற்றதாக நாடு முழுவதும் அனைத்து தொலைக்காட்சிகளிலும் செய்தி வெளியானது. அனுராதா பியாணி கூறியது போல, "அமித்ஷா குற்றவாளி அல்ல, அமித்ஷா குற்றவாளி அல்ல" என சிறிய எழுத்துகள் மட்டுமே திரையில் ஓடவிட்டு மட்டுமே தொலைக்காட்சியில் வெளியிடப்பட்ட மக்களின் பார்வை திசை திருப்பப்பட்டது.

நீதிபதி லோயா இறந்து சுமார் இரண்டரை மாதங்களுக்கு பின்னர் தான் அமித்ஷா அவரின் குடும்பத்தினரை சந்தித்து ஆறுதல் கூறினார். அப்போதைய தலைமை நீதிபதி அவர்களது இல்லத்திற்கு வந்த போது, லோயா-வின் மகன் அனுஜ் 2015 பிப்ரவரி 18 தேதியிட்டு எழுதிய கடிதத்தை அவரிடம் வழங்கினார். அதில், எனக்கும் எனது குடும்பத்தினரும் இந்த அரசியல்வாதிகளால் ஆபத்து உள்ளது. அவர்களை எதிர்த்துப் போட்டி போட எனக்கு சக்தி இல்லை. எனது தந்தையின் மரணம் தொடர்பாக விசாரிக்க விசாரணை குழு அமைக்க வேண்டும். எங்கள் உயிருக்கு உத்தரவாதம் இல்லை என கூறியிருந்தார்.

மேலும் அனுஜ் அடுத்தடுத்து எழுதிய இரண்டு கடிதங்களில், எனக்கு எனது குடும்பத்தாரும் ஏதேனும் நேர்ந்தால், தலைமை நீதிபதி மோகித்ஷா மற்றும் இந்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தான் இதற்கு முழு பொறுப்பு என கூறியுள்ளார்.

2016 நவம்பர் நீதிபதி லோயாவின் தந்தை ஹர்கிஷனை சந்தித்த போது, எனக்கு 85 வயதாகி விட்டது. மரணத்தை பற்றி பயம் இல்லை. எங்களுக்கு நீதி வேண்டும். எனது மகள் மற்றும் பேரக்குழந்தைகளின் வாழ்க்கை குறித்து பயம் எனக்கு உள்ளது என லோயாவின் புகைப்படத்தை பார்த்தபடி கண்ணீர் மல்க கூறினார்.

- 'அவுட்லுக்'

பெரியார் எதிர்த்த

“உலகத்தில் ‘ஆண்மை’ நிற்கும் வரையில் பெண்கள் அடிமையும் வளர்ந்தே வரும். பெண்களால் ‘ஆண்மை’ என்ற தத்துவம் அழிக்கப்பட்டால்லலாது பெண்களுக்கு விடுதலை இல்லை என்பது உறுதி.” - பெரியார்

கேட்டர் பில்லர்’ என்னும் ஜப்பானியத் திரைப்படம் பார்த்தேன். கோஜி வாகாமத்ஸு இயக்கி 2010-ல் வெளியான படம் அது. சீன-ஜப்பான் போரில் பங்கேற்ற ஜப்பானிய ராணுவ வீரன் ‘குரோகாவா’வை மையமாகக் கொண்டு படம் சுழல்கிறது. முதல் காட்சியில் சீனக் கிராமத்துக்குள் புருந்த ஜப்பானிய ராணுவம் அந்தக் கிராமத்தை அழித்துத் துவம்சம் செய்கிறது. தப்பியோடும் சீன மக்களைக் கடமை உணர்வுடன் குரோகாவா சுட்டுக் கொல்கிறான். அலறித் துடிக்கத் துடிக்கச் சீனப் பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவு செய்கிறான். சொத்துக்களைச் சூறையாடுகிறான். அடுத்த காட்சியில் போர் முடிந்து, குரோகாவா ‘பேராண்மை மிக்க போர் நாயகன்’ என்னும் தேசிய விருதைப் பெறுகிறான்.

மூன்று தேசிய மெடல்கள் நெஞ்சில் அசைந்தாடச் சொந்த கிராமத்துக்குத் திரும்புகிறான். ஆனால், போரில் இரு கால்கள், இரு கைகளை இழந்து கேட்கும், பேசும் ஆற்றலையும் இழந்து கொண்டுவரப்படுகிறான். ஊரே எல்லையில் நின்று அவனை

‘ஆண்மை’யும் ‘கேட்டர் பில்லர்’ நாயகியும்

ச.தமிழ்ச்செல்வன்

வரவேற்கிறது. மனைவி அவனது கோலத்தைப் பார்த்துக் கதறினாலும், அவனைப் பாதுகாக்கும் கடமையை ஏற்று அவனை அழைத்துச் செல்கிறாள். தொடக்கத்தில் பரிவுடன் அவனைக் கவனிக்கிறாள். ஆனாலும், அவளுக்குப் போருக்கு முந்தைய பழைய வாழ்க்கை நினைவுக்கு வந்துகொண்டே இருக்கிறது. அவனது முரட்டுத்தனமான பாலியல் ஆவேசத்தில் மூச்சுத் திணறிய இரவுகள் அவள் நினைவில் புரள்கின்றன.

அவளது உணர்வுகளைச் சற்றும் மதியாத அவனது அலட்சியம் அவள் நெஞ்சில் முள்ளாய் நிற்கிறது. இப்போது அவனுக்குக் கையும் இல்லை காலும் இல்லை. ஆனால், தின்ன ஒரு வாய் இருக்கிறது. பாலுறவு கொள்ளும் இச்சை மிச்சம் இருக்கிறது. இதை வைத்துக்கொண்டு தினசரி அவளை இம்சிக்கிறான். அவளிடம் அதைக் கோருவது அவனது ‘உரிமை’ எனக் கருதுகிறான். அவன் அதே ஆணாகவேதான் இப்போதும் இருக்கிறான். அவனுக்குச் சமைத்துப்போடவும் அவனது பாலியல் தேவைக்குத் தன் உடலைத் தரவும் மனைவி என்ற ‘கடமை’ அவளை நிர்ப்பந்திக்கிறது. அவன் முன்னர் செய்த கொடுமைகளுக்குப் பழிதீர்க்கும் உணர்வு அவளுக்கு மேலோங்குகிறது. கருணைக்கும் பழிதீர்க்கும் உணர்வுக்கும் இடையில் சிக்கித்தவிக்கும் அவளது உளவியல் தான் கதையின் மையம்.

இந்தப் படத்தைப் பார்த்தபோது முதலில் எனக்குக் குற்றவுணர்வு ஏற்பட்டது. ஆண்மை என நாம் நம்பும் எல்லாவற்றையும் இந்தப் படம் கலைத்துப்போட்டது. ஆண்மை, பெண்மை என்பதெல்லாம் வெறும் கற்பிதங்கள். சமூகமும் அதில் நிலவும் பண்பாடும் கட்டமைத்த கற்பிதங்கள். பெண்மை என்ற வரையறைக்குள் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, நளினம், அழகு, சேவை மனப்பான்மை, தன்னல மறுப்பு, தாய்மை எனப் பல குணங்களை இணைக்கிறார்கள். பல நேரம் இந்த இணைப்புகளே முன்னின்று இதுதான் பெண்மை என்று நம்பவைக்கின்றன. அதேபோல ஆண்மை என்ற கற்பிதத்தைக் கட்டமைக்கும் பல இணைப்புகள் உண்டு. வீரம், ஆளுமை (பெண்ணை ஆளுதல் முக்கியம்), அதிகாரம் செலுத்துதல், சாதி-மதம் காத்தல், தேசியப் பெருமிதம் எனப் பெரிய பட்டியலே இருக்கிறது. பெண்ணுக்கு ஒரு குழந்தையைக் 'கொடுப்பது' ஆண்மையின் லட்சணங்களில் ஒன்றென உலகமே நம்புகிறது. அதற்கு வாய்ப்பில்லாத மனிதனை ஆண்மையற்றவன் என விளிப்பது வழக்கமாக இருக்கிறது.

நிலவுடைமை கோலோச்சிய நாட்களில் ஆண்டைகளால் பாலியல் பண்டங்களாக நடத்தப்பட்ட பண்ணையடிமைகளின் வீட்டுப் பெண்கள் பற்றிய கண்ணீர்க் கதைகள் ஏராளம். ஆண்மை அங்கே சாதியுடன் கைகோக்கிறது. இதன் உச்சமாகத் தூத்துக்குடி மாவட்டம் டி.சங்கரலிங்கபுரம் கிராமத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆண் நாய் வளர்க்கக் கூடாது என்று அந்த ஊர் உயர்சாதியினர் ஊர்க்கட்டுப்பாடு விதித்திருந்த செய்தி கேட்டுத் தமிழகமே அதிர்ந்தது. உயர்சாதி வீடுகளில் வளரும் பெண் நாய்களுடன் 'கீழ்ச்சாதி' வீட்டு ஆண் நாய்கள் உறவு கொண்டால் சாதித் 'தூய்மை' கெட்டுப் போகுமே!

மதவாத ஆண்மை

இந்தியா -பாகிஸ்தான் பிரிவினையின் போது இந்துப் பெண்களை இஸ்லாமியர்களும் இஸ்லாமியப் பெண்களை இந்துக்களும் பாலியல் வல்லுறவு செய்து தங்கள் மத ஆதிக்கத்தைப் பெண்ணின் உடல் மீது கொடியேற்றினார்கள். பெண்களின் பிறப்பு புறப்பில் பிறைச் சந்திரனையும் திரிகுலத்தையும்

குடு போட்டு வரைந்தார்கள். பெண்களின் மார்பகங்களை அறுத்தெறிந்தார்கள். அங்கே ஆண்மை மதவெறியாக வடிவெடுத்தது.

போர் என்று வந்துவிட்டால் எதிரி நாட்டுப் பெண்களை ராணுவம் பாலியல் வல்லுறவு செய்வது தேசியக் கடமை ஆகிவிடுவதை வரலாறு பதிவுசெய்கிறது. செர்பியாவிலும் குரோஷியாவிலும் இந்தியா பாகிஸ்தானிலும் தேசப் பெருமை காக்க அல்லது எதிரி தேசத்தை இழிவுபடுத்த ஆண்மை திமிறி எழுந்ததையும் கண்டோம். இலங்கை ராணுவத்தினரால் பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளான தமிழ்ப் பெண்களின் கதறல் ஒலி இன்றும் நம் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கவில்லையா? இங்கெல்லாம் ஆண்மை, தேசியத்தை முகமுடியாக அணிந்துவந்தது.

ஆண்மை சாதியுடன் கைகோக்கிறது.

இதன் உச்சமாகத் தூத்துக்குடி மாவட்டம் டி.சங்கரலிங்கபுரம் கிராமத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆண் நாய் வளர்க்கக் கூடாது என்று அந்த ஊர் உயர்சாதியினர் ஊர்க்கட்டுப்பாடு விதித்திருந்த செய்தி கேட்டுத் தமிழகமே அதிர்ந்தது.

ஆனந்த் பட்வர்தனின் புகழ்பெற்ற ஆவணப்படமான 'ஃபாதர் சன் அண்ட் ஹோலி வார்' (தந்தை மகன் மற்றும் புனிதப்போர்) பதிவுசெய்த காட்சிகளில் மதப் பகைமை வளர்ப்போடு ஆண்மை தூண்டப்படுவதும் இணைந்து வளர்வது விளக்கப்பட்டிக்கும். இந்துப் பெண்கள் 16 குழந்தைகளுக்கு மேல் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனச் சாமியார்கள் வீர உரை ஆற்றும் காட்சிகள் அந்தப் படத்தில் பலமுறை வந்துகொண்டே இருக்கும்.

அழிக்கப்பட வேண்டிய ஆண்மை தத்துவம்

“சுதந்திரம், வீரம் முதலிய குணங்கள் 'ஆண்மை'க்கே உரியதாகக்கப்பட்டுவிட்டது ஏன்? 'ஆண்மை'க்குத்தான் அவை உண்டு என்று

ஆண்மக்கள் முடிவு கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்று தொடங்கும் தந்தை பெரியார், “ஆண்மை உலகில் உள்ளவரையிலும் பெண்மைக்கு மதிப்பு இல்லையென்பதைப் பெண்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உலகத்தில் ‘ஆண்மை’ நிற்கும் வரையில் பெண் அடிமையும் வளர்ந்தே வரும். பெண்களால் ‘ஆண்மை’ என்ற தத்துவம் அழிக்கப்பட்டால் அல்லாது பெண்மை விடுதலையில்லை என்பது உறுதி” என்று தொடர்கிறார். பெரியாரின் இந்த வாசகத்தோடு ‘கேட்டர்பில்லர்’ படத்தின் நாயகியின் மனதில் எழும் பழிதீர்க்கும் உணர்வை இணைத்துப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. குற்றவுணர்வு தாளாமல் அந்தப் படத்தின் நாயகனான ராணுவவீரன் தற்கொலை செய்துகொள்வதோடு படம் முடிவடையும். ஆனால், பெண் விடுதலையை ஆண்மை அழிப்பு என்ற ஒன்றோடு மட்டும் நிறுத்திப் பேசுவது சரியா, அது போதுமானதா என்பது போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

தாய்மை எனப்படும் உணர்வு பெண்ணுக்கே உரியதா? தாய்மை உணர்வு கொண்ட ஆண்கள் இந்த உலகத்தில் இருந்ததில்லையா? இப்போதும் இருக்க வில்லையா? தாய்மையில் வந்து பெண்ணுக்குப் பிரசவம் பார்த்துத் தாயுமானவன் எனச் சிவபெருமான் பெயர் பெறவில்லையா? -இது ஒரு புறம்.

பெண்மை முழுமை பெறுவது தாய்மையில் தான். பெண் பிறப்பே பிள்ளை பெற்றுப் போடத்தான். கல்யாணம் என்பதே ஆண் - பெண் இணைந்து மனிதகுல மறுஉற்பத்தி செய்ததான். இதுதான் இயற்கை.-இது ஒரு புறம்.

‘கல்யாணம் ஆதியிலிருந்து சந்ததியை விருத்தி செய்ய ஏற்பட்ட ஒரு புராதன நடத்தையாகும்’ என்று தொடங்கும் பொதுவுடைமைச் சிற்பி சிங்காரவேலர், ‘வெறும் சம்போகத்துக்கும் கல்யாணத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் வாழ்க்கையின் கால வித்தியாசத்தால்தான் ஏற்பட்டுள்ளது. உயிர்கள் உயர உயர அவ்வுயிர்களில் ஆணும் பெண்ணும் சம்போகம் முடிந்த பிறகும், சில காலம் கூடி வாழ நேரிட்டது. அது எதற்கெனில், சம்போகத்தின் முக்கிய பயனாகிய சிசுக்களைக் காப்பாற்ற

வேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில், உயர்தர உயிர்களுக்கு உண்டாகும் சிசுக்கள், பிறந்தவுடன் சீவிக்க எழாமல் சில காலம் அவைகளை ஈன்ற ஆண், பெண் சவரட்சணையில் இருந்து தீர வேண்டி வந்தது. இத்யாதி காரணங்களால் உயர்தர உயிர்களில் ஆணும் பெண்ணும் கூடிய உடன் பிரிந்து போகாமல், சிசுக்கள் வயது வரும்வரை கூடிவாழ வேண்டிவந்தது’ என்று திருமணத்தின் ஆதி வேர்களை அறிவியல் பார்வையுடன் விளக்கிச் செல்கிறார். (சிங்கார வேலர் சிந்தனைக் களஞ்சியம்-தொகுதி-2)

‘சிசுக்கள் வயது வரும்வரை’ என்கிற கால அளவு ‘கிளிக்கு நெக்கை முளைச்சுடுத்து, பறந்து போயிடுத்து’ என்பதாகப் பிற உயிரினங்களைப் போல சட்டென மனித குலத்தில் நடக்கவில்லை. தத்தி நடந்து, பின் ஓடும் பருவம் வந்தாலும் சமூகம் என்கிற அமைப்பில், பொருளாதாரம் உள்ளிட்ட தளங்களில் குழந்தைகள் காலூன்றி நிற்கிற வயது வரும்வரை தாய், தகப்பனின் காப்பாற்றதல் (சவரட்சணை) தேவை என்றாகிக் கல்யாணம் குடும்பம் என்னும் நிறுவனமாக பின்னர் நிலைபெற்றுவிட்டது.

அதில் குற்றமில்லை. ஆனால், இந்தக் காப்பாற்றும் கடமைதான் தாய்மை என்பதாக விளக்கம் பெற்று, அது பெண்ணுக்கே உரிய ஒன்றாக மாறி, இன்று பெண்ணடிமைத் தனத்தின் ஊற்றாக மாறிவிட்டது. அதனால் தான், பெண்கள் விடுதலை பெற வேண்டுமானால் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ளாதீர்கள், கருப்பையை அறுத்தெறியுங்கள் என்று தந்தை பெரியார் ஆவேசமாக அறிவுரை வழங்கினார்.

அசலான அடிமை சாசனங்கள்

இன்று மேலை நாடுகளில் பெண்ணிய வாதிடிகள் தாய்மை என்பதை உன்னதமான மானுட உணர்வு என்று சொல்வதை மறுத்து, அது ‘ஆண்களால் நிர்வகிக்கப்படும் ஒரு நிறுவனம்’ என்கிறார்கள். ‘அந்த நிறுவனத்தில் சிக்குண்டதால் நாங்கள் சுயஅடையாளத்தை இழந்தோம். தாய்மையி லிருந்து விடுதலை பெற்றால் மட்டுமே, நாங்கள் மனுஷியாக அடையாளம் பெறுவோம். இந்தத் தந்தைமைச் சமூகத்தில் பெண் என்றாலே கருப்பைதான். ஆணின் குழந்தையைச் சுமக்கும் ஓர் உடல்தான்’ என்பது அவர்களின் விளக்கம்.

நம் ஊர்களில் சின்னஞ்சிறு பெண் குழந்தையைக்கூட “தாயீ..” என்றழைக்கும் பழக்கம் இருப்பதை இந்தக் கோணத்தில் பார்த்தால் அவமான உணர்ச்சி மேலிடுகிறது.

உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரும் பெண்ணிய இயக்க முன்னோடியுமான சிமோன் தி பூவா தன்னுடைய ‘தி செகண்ட் செக்ஸ்’ நூலில் “பெண்ணின் துரதிருஷ்டமே அவளுடைய உடல் மனித குல மறுஉற்பத்திக் கேற்றபடி வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பதுதான்” என்று குறிப்பிட்டார். ஆகவே, ஒரு பெண் திருமணம், குழந்தைப்பேறு என்னும் சதிவலை களுக்குள் சிக்கிக்கொள்ளாமல் தப்பிக்க வேண்டும். அப்படியே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் எப்படிப் பெறுவது, எப்படி வளர்ப்பது, எது எதெல்லாம் யாருடைய வேலை என்பனவற்றையெல்லாம் பற்றிப் பேசிக் கறாரான புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட பிறகே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், இன்றைய நிலையில் குழந்தைப் பேறும் குழந்தை வளர்ப்பும் அசலான அடிமை சாசனங்கள்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒன்றிரண்டு காட்சிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒரு ரயில் நிலைய பிளாட்பாரத்தில் ரயிலுக்குக் காத்திருந்தபோது ஒரு இளம் தாய் (உழைப்பாளிப் பெண் போன்ற தோற்றம்) அழும் தன் குழந்தையைச் சமாதானம் செய்யப் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். அது நெடுநே ரமாகத் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டே இருந்தது. என்னென்னவோ செய்து பார்த்து விட்டாள். அழுகை நிற்கவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் “சனியனே” என்று கத்தி குழந்தையைத் தன்னிடமிருந்து பிடித்து அப்படியே நட்டுக்கக் கீழே போட்டுவிட்டாள். எதிர்பாராமல் தரையில் விழுந்த அதிர்ச்சியில் குழந்தை ஒரு நிமிடம் திகைத்து, மீண்டும் முன்னைவிடப் பெருங்குரல் எடுத்துக் கத்த ஆரம்பித்துவிட்டது. தூரத்தில் பீடி குடித்துக்கொண்டிருந்த கணவன் பதறிப்போய் ஓடிவந்து குழந்தையைத் தூக்கி இடக்கையில் பிடித்துக்கொண்டு வலக்கையால் அப்பெண்ணைச் சப்புச் சப்பென்று நாலு அரை விட்டான். அவள் அழுதுகொண்டே குழந்தையை வாங்கி அணைத்துக்கொண்டாள். அழுகை இப்போது நின்றுபோயிருந்தது.

குழந்தை பெற்ற பெண்களுக்கு ஒத்தாசையாக இருக்கவென்று சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாத வயதான மூதாட்டிகளைக் கூட்டி வந்து விடுவார்கள். அநேகமாக அம் மூதாட்டிகள் தவறாமல் சொல்லும் ஒரு சொல் வடை உண்டு. ‘பிள்ளை தூக்கிப் பிழைக்கிறதை விடப் பிச்சை எடுத்துப் பிழைச்சிடலாம்’.

ஓர் இளம் தம்பதி தங்கள் 2 வயதுக் குழந்தையுடன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்கொள்வது, சிறுநீர் கழிக்கத் தூக்கிச் செல்வது போன்ற அனைத்தையும் கணவன் செய்தான். ஆனால், குழந்தைக்குச் சோறு ஊட்டுவது, பால் ஆற்றிப் பக்குவம் பார்த்துக் கொடுப்பதை எல்லாம் அந்தப் பெண்ணே செய்தாள். ‘நீங்க சோறு ஊட்ட மாட்டிங்களா?’ என்று கேட்டேன். ‘அதுக்கு ரொம்பப் பொறுமை வேண்டியிருக்கு தோழர்... என்னாலே பத்து நிமிசத்துக்கு மேலே தாக்குப்பிடிக்க முடியலே. கோபம் வந்துடுது. ஒரு உருண்டை சோத்தை ஊட்டுவதற்கு ஒருமணி நேரம் பின்னாடியே அலைய வேண்டியிருக்கு’ என்றார்.

தாய்மையைப் பொதுவாக்குவோம்

மேலே சொன்ன காட்சிகளையும் தாய்மையை வெறுக்கும் பெண்ணியவாதிகளின் கோபத்தையும் இணைத்துப் பார்த்தாலே புரியும். கூடுதல் விளக்கம் எதுவும் தேவையில்லை.

குழந்தையைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றுப்போடுவது, தாய்ப்பால் ஊட்டுவது ஆகிய இந்த இரண்டு வேலைகளைத் தவிர, குழந்தை வளர்ப்பின் மற்ற அத்தனை வேலைகளையும் கணவன் தன் வேலையாக மனப்பூர்வமாக ஏற்க வேண்டும். சமையல், வீட்டு வேலைகளில் சரிபாதியை ஆண் ஏற்க வேண்டும். இவையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ள முடியாத தொழில்நுட்பங்கள் ஒன்றும் இல்லையே. அப்போதுதான் கல்யாணம் என்று சட்டம் இயற்றி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

“தாய்மை நிலை என்று சொல்ல வந்தால், இரு கட்சிக்கும் அதனைப் பொதுவில் வைப்போம்.”

கட்டுரையாளர் - தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் - கலைஞர் சங்கத் தலைவர் - ‘தமிழ் இந்து’

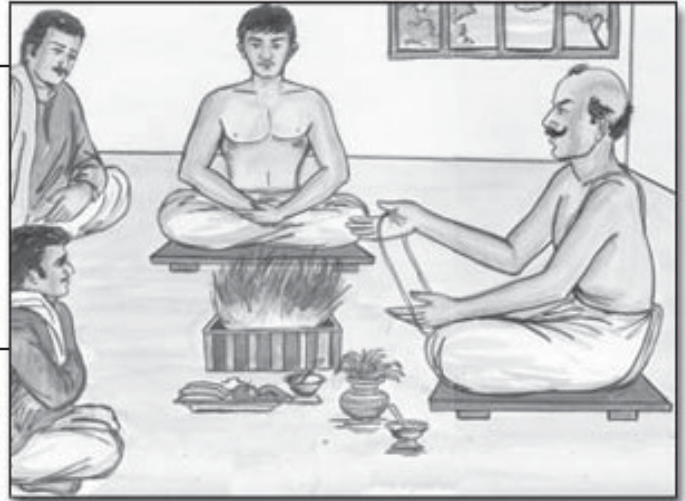
வருணமும் சாதியும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக பல்வேறு சமூகங்களில் காலூன்றிய ஒரு அமைப்பாக உள்ளது. இவ்விரண்டும் மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வையும், தீண்டாமையையும் ஏற்படுத்தி மக்களை பல்வேறு சமூகப் படிநிலைகளாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பாக சிலர் வருணத்திற்கும், சாதிக்கும் பெரிதும் வேறுபாடுகள் இல்லை என்றே நினைக்கின்றனர். ஆனால், இவை இரண்டிற்கும் அடிப்படையே வேறு வேறு பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகம் வருணமும் சாதியும் இல்லாத ஒரு குடி சமூக அமைப்பாக இருந்துள்ளது. கால ஓட்டத்தால் அந்நியர்களின் படையெடுப்பாலும், ஆட்சியாலும் வட இந்தியாவில் இருந்த வருண அமைப்புமுறை தொடர்ந்து தென்னிந்திய

ஆகவே மனுஸ்மிருதியின் உண்மையான ஆசிரியரான 'சுமதி பார்க்கவே' என்பவரையே மனு என்ற பெயர் குறிப்பிடுகின்றது. சுமதி பார்க்கவே எந்த ஆண்டில் மனு விதிகளை தொகுத்தார் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் எந்தக் காலகட்டத்தின் போது இது தொகுக்கப்பட்டது என்பது பற்றி குறிப்பிடமுடியும். கி.மு.170-150க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் மனுஸ்மிருதி என்ற பெயரால் வெளி உலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தினர் என்பது பெரும் பாலானோர் அறிஞர்களின் கருத்தாக உள்ளது (ஐயங்கார் 2013: 545-546).

அடுத்ததாக வருணத்திற்குள் நுழைவோம் வருணம் என்பது பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பதாகும். குறிப்பாக

வருணமும் சாதியும்

ஹேமமாலினி

யாவில் பரவத் தொடங்கியது. இவ்வாறு தொடர்ந்த வருண அமைப்பானது பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல சாதிகளாகவும், உட்சாதிகளாகவும் பிளவுற்று இன்று பல்வேறு சாதியச் சமூகமாகவும் விரிந்து கிடப்பதையும் காணமுடிகிறது.

வருணமும், சாதியும் பற்றி விளக்கம் காண்பதற்கு முன்பு வருணத்திற்கு அடிப்படையாக விளங்கும் மனுவின் தோற்றம் பற்றிய சில குறிப்புகளை காண்போம். மனுதர்மத்தின் பெரும் விரிவுரையாளரான 'மெக்காதே' என்பவரின் கருத்துப்படி மனு என்பர் நிச்சயமாகவே ஒரு தனி ஆள்தான்

வருணம் தொடக்க காலத்தில் நிறத்தையே குறிக்கப் பயன்பட்டது. பிராமணர்களின் நிறம் வெள்ளை நிறமாகவும், சத்திரியர்கள் சிவப்பு நிறமாகவும், வைசியர்கள் மஞ்சள் நிறமாகவும், சூத்திரர் கருப்பு நிறமாகவும் என தனித்தனியே பிரித்துக் காட்டியதே வருணத்தின் சிறப்பு அம்சமாகும் (இரவிச்சந்திரன் 2014: 15). இவ்வகையான வருணமுறை தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் பொருந்தாது. வருணமானது மாறும் தன்மை கொண்டது. மேலும் சாதியைப் போல் பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டதல்ல வருணம். வருணங்களில் உட்பிரிவுகள் கிடையாது. வருணங்கள் என்பவை ஏராளமான

சாதிகளை உள்ளடக்கிய ஒரு கூட்டு வகையைக் குறிக்கும்.

வருணநெறி முதலில் தொழில் பிரிவின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. பிறப்பின் அடிப்படையில் இல்லை. இதனால் ஒரு வருணத்தில் பிறந்தவர்கள் தொடர்ந்து அதே வருணத்தினராகவே இருந்து வருவார்கள் என்பது கட்டாயம் இல்லை. வருணங்களுக்குள் இயங்குதல் தன்மை இருந்தது. தொழில் பிரிவினை அடிப்படையில் வருணத்தை நிர்ணயிக்கும் முறை மாற்றப்பட்டு பின் பிறப்பின் அடிப்படையில் ஆக்கப்பட்டது. வருணம் பிற்காலத்தில் பரம்பரை உரிமையாக மாற்றப்பட்டது (கேசவன் 1995: 12).

அடுத்ததாக சாதியின் சில அம்சங்களைப் பற்றி காண்போம். சாதியத்துக்கு உரிய அம்சங்களான பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழில் திருமண உறவுக் கட்டுப்பாடு, சமூகப் படிநிலை அமைப்புமுறையை காணலாம். இத்தகைய பொதுவான அம்சங்களே சாதியின் தோற்றம் வருணமுறையிலிருந்து உருவானது என்ற கருத்தாக்கத்துக்கு துணை செய்கின்றது (மேலது: 13). சாதி என்பது பல சாதிக்குள்ளேயே துணைச் சாதி, குலம், கோத்திரம் எனப்பல நுண்பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாகவே உள்ளது. ஆகவே சாதியானது அகமணமுறை கொண்டதாகவும், மாற்ற முடியாத தன்மை உடையதாகவே காணப்படுகிறது. ஒருவன் எந்த சாதியில் பிறக்கின்றானோ அவன் இறக்கும் வரை அதே சாதியில்தான் இறக்க வேண்டும் என்பது நியதியாகவே உள்ளது.

வருணம் சாதியாக மாறுதல்

வருணம் சாதியாக மாறிய காலத்தை துல்லியமாக குறிப்பிட முடியாது. இருந்த போதிலும் இவ்விரண்டுக்குமான ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை தெளிவுபடுத்த முடியும் என்பதை அம்பேத்கர் கூற்றுப்படி நிறுவமுடியும்.

1. வருணமும் சாதியும், அந்தச் சொற்களின் படி இரண்டும் ஒரே பொருளைக் கொண்ட சொற்களே. இந்த இரண்டுமே அந்தஸ்து (Status), தொழில் (occupation) இரண்டையும் குறிப்பிடுகின்றது.

2. அந்தஸ்து, தொழில் ஆகிய இந்த இரண்டு கருத்துகளுமே வருணம் சாதி ஆகிய கருத்துகளில் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால், ஒரு முக்கிய இடத்தில் மட்டும் வருணமும் சாதியும் வேறுபடுகின்றன.

3. வருணமுறையில் அந்தஸ்தோ அல்லது தொழிலோ தலைமுறைத்தன்மை (hereditary) கொண்டதல்ல. ஆனால் சாதியோ, அந்தஸ்தும் தொழிலும் தலைமுறைத் தன்மை கொண்டதான (தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு) ஒரு அமைப்பை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

வருணம் சாதியாக மாறியதில் மூன்று கட்டங்களை முதன்மையாய்க் கூறலாம்.

1. முதலாவது வருணத்தின் கால அளவு அதாவது ஒருவரின் அந்தஸ்தும் தொழிலும் வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு மட்டுமே என்றிருந்தது.

2. இரண்டாவது கட்டத்தில் ஒருவரின் அந்தஸ்தும், தொழிலும் அவன் வாழ்நாள் முழுவதற்கு மட்டுமே என்றிருந்தது.

3. மூன்றாவது கட்டத்தில் அந்தஸ்தும், தொழிலும் பரம்பரை உரிமையானது. வருணத்தால் அளிக்கப்பட்ட அமைப்பு ஆரம்பக் காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கான அமைப்பாக மட்டுமே இருந்தது. அதன் பின்பு வாழ்க்கைக்கான அமைப்பாக மாறியது. முடிவாகப் பரம்பரைக்கான ஓர் அமைப்பாக மாறி வருணம் சாதியாக மாற்றிச் சொல்லப்பட்டது. வருணம் மாறிய இந்த கட்டங்களைப் பற்றி மத இலக்கியங்களிலும் மரபுகளிலும் ஏராளமான ஆதாரங்கள் உள்ளன.

வருண கலப்பு மணமும் புதிய சாதிகளின் உருவாக்கமும்

ஒரு சூத்திரன், ஏழு தலைமுறைகளில் தொடர்ந்து பார்ப்பான சாதியில் திருமணம் செய்து கொண்டால் அந்த சூத்திரனும் பார்ப்பான் ஆகின்றான் என்கிறது மனு (X.64-67). மனுதர்மத்தில் குறிப்பிடப்படும் நான்கு வருணங்களுக்கிடையே கலப்புத் திருமணம்

நடை பெற்றதையும் மனு குறிப்பிடுகிறது. உதாரணமாக,

1. பிராமண தந்தைக்கும் சத்திரியத் தாய்க்கும் பிறந்தவர் - பிராமணர்.
2. சத்திரிய தந்தைக்கும் வைசியத் தாய்க்கும் பிறந்தவர் - சத்திரியர்.
3. வைசிய தந்தைக்கும் சூத்திரத் தாய்க்கும் பிறந்தவர் - வைசியர்.
4. சத்திரிய தாய்க்கும் சூத்திரத் தந்தைக்கும் பிறந்தவர் - குசலன்.
5. சத்திரிய தந்தை (சந்தனு)க்கும் சூத்திரத் தாய் (அனாமிக்)க்கும் பிறந்தவர் - பீஷ்மர் (சத்திரியர்).
6. யயாதி தந்தைக்கும் (சத்திரியர்) தேவயானி (பார்ப்பான்) தாய்க்கும் பிறந்தவர் - யாது (சத்திரியர்).

இவ்வகையான வருணக்கலப்பு மணத்தைப் பார்க்கும் பொழுது தாயின் வருணம் மேல் வருணமாக இருந்த போதிலும், தந்தையின் வருணம் கீழ் வருணமாக இருந்தாலும், பிறக்கும் குழந்தை தந்தையின் வருணமாகவே கருதப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து தந்தையின் வருணம் கீழ் வருணமாகக் காணப்பட்டாலும் இங்கு தீண்டாமை வருணம் என்று எதுவும் குறிப்பிட்டு சொல்லப்பட வில்லை. மேலும் வருணக்கலப்பு மணங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து மதத்தின் பழைய புராணங்களும், இதிகாசங்களும் நமக்குத் துணைபுரியும். காலப்போக்கில் வருணக்கலப்பு மணங்கள் பல சாதிகள் உருவாகக் காரணமாயிற்று. இச் சாதியின் வளர்ச்சியானது கால ஓட்டத்தால் பல உட்சாதிகள் ஏற்படுத்தியதோடு அகமண முறையும் தீண்டாமையும் உருவாக்கியது.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகமானது ஐந்திணைகளை உள்ளடக்கிய ஏற்றத் தாழ்வற்ற ஒரு சமூகமாக இருந்ததை சங்க இலக்கிய பாடல்கள் சிலவும் எடுத்தியம்புகின்றன. குறிப்பாக திணைகளுக்குள் திணைக்கலப்பு நடந்ததைப் பற்றியும் பல சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. இன்றைய சாதிய சமூகம் போல அகமணமுறை கொண்ட சமூகம் என்றோ,

குறிப்பிட்ட தொழிலைச் செய்யவோ, தூய்மை, தீட்டு என்ற நிலை இல்லாமல் மக்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் சங்க இலக்கியங்களில் சில பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இவையனைத்தும் திணை மக்களின் வாழ்க்கை பிரதிபலிப்பதாகவே உள்ளது. இவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையையே மேற்கொண்டனர். இம்மக்கள் வாழ்ந்த பகுதி 'திணை' என்னும் பெயரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனையே,

“குறிஞ்சி பரதவர் பாடநெய்தல்
நறும்பூங் கண்ணி குறவர் சூடக்
கானவர் மருதம் பாட வகவர்
நீன்ற முல்லைப் பஃறிணை நுவல
.....சீ

(பொருநரா.படை 218-231)

எனும் பாடல் அடிகளால் மக்களின் கூட்டு வாழ்க்கை மேற்கொண்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது (மனோன் மணி சண்முகதாஸ் 2007:70).

தமிழகத்தில் ஆசிரியரும், பூசாரியும், துறவியரும் அந்தணர் என்றும், ஆட்சிவினை பூண்டோர் அரசர் என்றும், விற்பனையும் இருவகை வணிகமும் மேற் கொண்டோர் வணிகர் என்றும், உழுதும் உழுவித் துண்போர் வேளாளர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர் (தேவநேயப் பாவாணர் 1986:144). தவிர வடஇந்திய வருணாசிரம முறையான பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று அழைக்கும் முறை இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

இந்தியச் சமுதாயத்தில் பழங்குடியினரும் பிற்படுத்தப்பட்ட பிரிவினரும் பிற கீழ்க்குடியினரும் உயர் குடியினரின் பண்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு சமுதாயத்தில் தங்கள் தகுதிகளை உயர்த்திக் கொள்ளும் முறையே உயர்குடியாக்கம் என்று கூறலாம். இச்சொல்லை முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர் எம்.என்.சீனுவால் ஆவார். குறிப்பாக சாதிய படிநிலையில் கீழே உள்ளவர்கள் தங்களுக்கு மேல் உள்ள சாதிகளைப் போல் மாற விழைவார்கள். இவ்வாறாக ஒவ்வொரு சாதியும் அவர்கள் வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றி தங்களின் சமுதாய தகுதியை உயர்த்திக் கொள்ள

முயலுகின்றன. இந்நிகழ்வே உயர்குடியாக்கம் எனலாம். பிராமணர்களின் வாழ்க்கை பின்பற்றுவது மட்டும் உயர்குடியாக்கம்முறை நிகழவில்லை என்றும் இதில் நான்கு வகையான உயர்குடியாக்கம் நிலவுகிறது என்று கருதினார். அவை,

1. 'பிராமண' வகை உயர்குடியாக்கம்
2. சத்திரிய வகை உயர்குடியாக்கம்
3. வைசிய வகை உயர்குடியாக்கம்
4. சூத்திரர் வகை உயர்குடியாக்கம்

என்று வகைப்படுத்தியுள்ளனர். முதல்வகையில் பிராமணர் களுக்குக் கீழுள்ளவர்கள் பிராமணர்களை முன்மாதிரிக் குழுவாக (reference group) கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கைமுறையைப் பின்பற்றுவர். இரண்டாம் வகையில் கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கை மரபுகளைத் தழுவி அவர்களின் அளவு உயர முயலுவார்கள். மூன்றாம் வகையில் வைசியர்கள் முன் மாதிரியாகக் கொள்ளப் படுவர். நான்காம் அரிசனங்களுக்குக் கீழ் உள்ள தீண்டாமைச் சாதியினர் அரிசனங்கள் அல்லது அவர்களுக்கு உயர்வாகக் கருதப்படும் சில பிரிவினர் அளவிற்குத் தங்களை உயர்த்தி கொள்ள முயலுவர் (பக்தவத்சல பாரதி 2009: 583).

தமிழ்ச் சமூகம்: சாதிய சமூகத்தில் இருந்து மீண்டும் வருண சமூகமாக மாறுதல்

மேலே குறிப்பிட்ட நான்கு வருண கோட்பாடானது வட இந்தியாவிற்கு பொருந்தி வருவதை பார்க்கமுடியும். ஆனால், தென்னிந்தியாவில் பொருத்திப் பார்க்க சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஏனெனில் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் குடியமைப்புமுறை கொண்ட சமூகத்திலிருந்து மெல்லமெல்ல சாதியச் சமூகமாக மாறியது. இவற்றை காணும் பொழுது இன்றைய சூழலில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள சாதியைவிட உட்சாதியையே முதன்மையாகக் காட்டிக் கொள்கின்றனர். தென்னிந்திய சூழலில் யாரும் தன்னை இந்த வருணம் என்று குறிப்பிட்டு சொல்லுவதில்லை. மாறாக சாதியை மட்டுமே முதன்மைப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஆனால், இன்றைய நவீனமயமாக்கப் பட்ட சூழலில் சாதியச் சமூகப் படிநிலை வரிசையில்

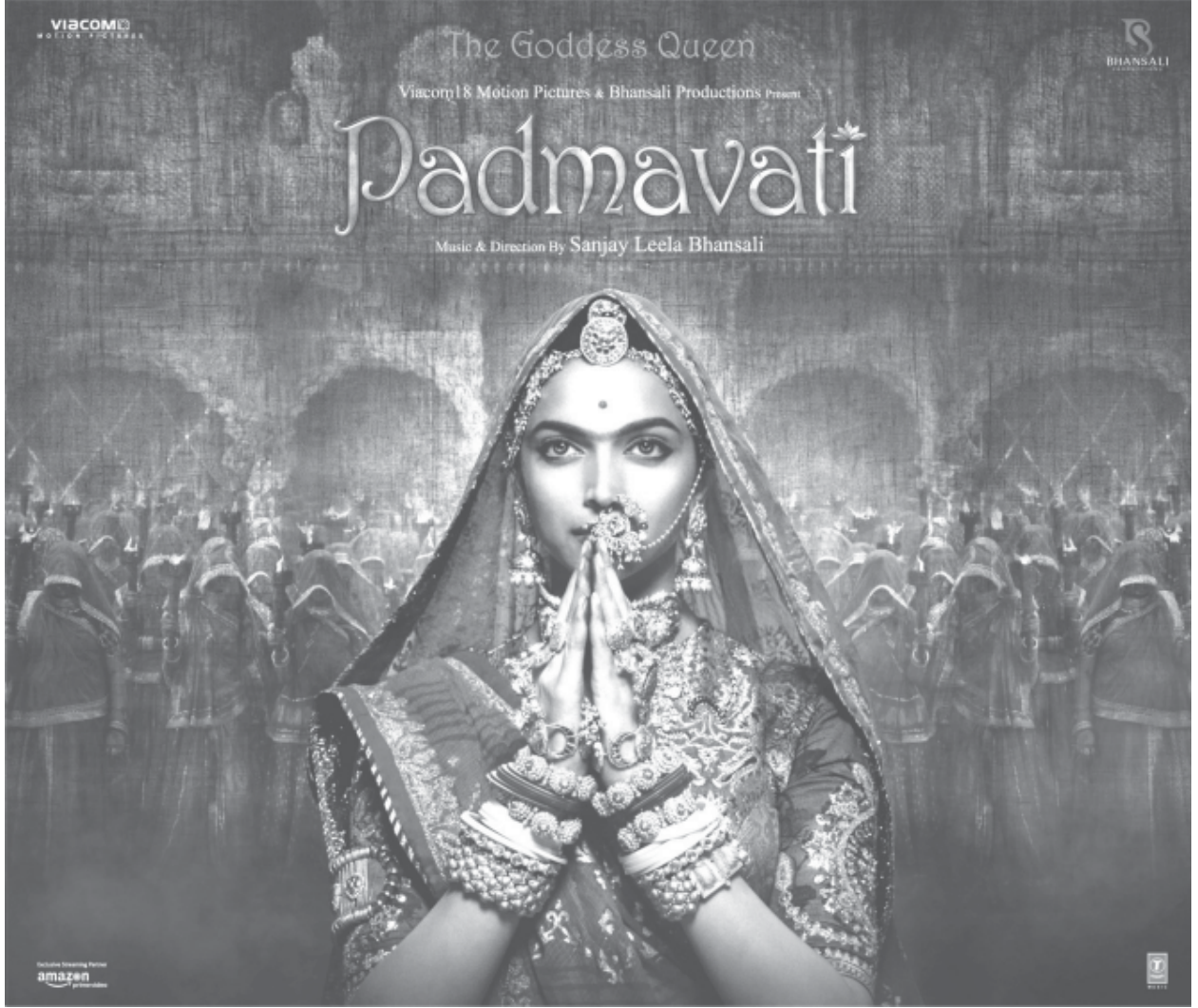
கீழ்நிலையில் உள்ளவர்கள் தங்களை மேல்நிலை யாக்கத்தில் உயர்த்திக் கொள்ள தங்களை சாதி உட்சாதியோடு வருணத்திற்குள் நுழைய விரும்புகின்றனர்.

உதாரணமாக பிராமணர் வருணத்திற்கு நிகராக 'விஸ்வகர்மாக்கள்' என்று அழைக்கப்படும் பஞ்ச கம்மாளர்கள் பிராமணர்களைப் போல் பூநூல் தரித்துக் கொண்டும், புராணங்களை உருவாக்கிக் கொண்டும் முதல் வருணத்தில் நுழைகின்றன. இரண்டாவது வருணமாகிய சத்திரியர் வருணத்தில் வன்னியர்களும், நாடார்களும், பிள்ளைமார்களும் நுழைய போராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் சத்திரியர் என்ற சொல்லுக்கு பொருத்தமான சாதி அடையாளம் இல்லாத நிலையில் வன்னியர்களும் தங்களை 'அக்கினி குல சத்திரியர்' என்றும், 'வன்னியகுல சத்திரியர்கள்' என்றும் மிகைப்படுத்திக் கொண்டு கடவுளின் பெயரால் புராணங்களை உருவாக்கிக் கொண்டனர். நாடார்களும் 'வலங்கை மாலை' என்னும் புராணங்களை ஏற்படுத்தி வருணத்தில் நுழைந்து கொண்டனர். மூன்றாவது வருணமான வைசியர் வருணத்தில் 'ஆயிர வைசிய செட்டியார்'களும் இணைந்து கொண்டனர்.

நான்காவது வருணமான சூத்திர வருணத்தில் வேளாண்மை செய்பவர்கள் தங்களை 'கங்கையின் புதல்வர்கள்' என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வகையான நிகழ்வுகளை ஒட்டுமொத்தமாகக் காணும் பொழுது இதுவரையில் சாதியில் இருந்து உட்சாதியாகப் பிரிந்து அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள் இன்று சாதியச் சமூகப் படிநிலையில் உயர் வருணத்தின் இடத்தில் தக்க வைத்துக் கொள்ள புராணங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டும், வருணத்தில் நுழைவதன் சமூகத்தில் முன்னேறி விழைகின்றனர் என்பதும் தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

இவ்வாறாக தமிழ்ச் சமூகமானது சாதியச் சமூகத்தில் இருந்து மீண்டும் வருணப் படிநிலையில் உயர்த்திக் கொள்ள விரும்புகின்றது.

நன்றி : 'உங்கள் நூலகம்'

‘பத்மாவதி’ வரலாறு அல்ல; கற்பனை

‘பத்மாவதி’ என்ற திரைப்படம் வெளிவருவதற்கு முன்பே இந்துத்துவவாதிகள், படத் தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், நடிகைகளுக்கு கொலை மிரட்டலையும் தலைக்கு விலை வைக்கும் ‘மனுதர்ம்’ப் பண்பாட்டையும் கைகளில் எடுத்து விட்டனர். பா.ஜ.க. ஆட்சி செய்யும் மாநில முதல்வர்களும், படத்தைத் திரையிட முடியாது என்று அறிவித்துள்ளனர். ‘இராஜபுத்திர’ பெண்களின் பெருமைக்குரிய அடையாளமாக பேசப்படும் ‘பத்மாவதி’ என்பவர் உண்மையில் ஒரு கற்பனை. வரலாற்றுப் பதிவுகள் இல்லாத கற்பிதம்; கவிஞர்களின் கற்பனையில் இராமாயணம் போல் பல்வேறு ‘பத்மாவதி’கள் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பத்மாவதி இந்தி திரைப்படத்துக்கு எதிரான போராட்டம் வலுத்துக்கொண்டே வருகிறது. எல்லா ராஜபுத்திரர்களின் சார்பிலும் பேசுவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் அரசியல் தலைவர்கள் இரண்டு காரணங்களுக்காக அத்திரைப்படத்தை எதிர்க்கிறார்கள். முதலாவதாக, அது வரலாற்றைச் சிதைக்கிறது என்கிறார்கள். இரண்டாவதாக, ராஜபுத்திர ராணி பத்மினியை (சில நூல்களில் அவரே பத்மாவதி என்று அழைக்கப்படுகிறார்) அவமதிப்பதாகக் குற்றஞ்சாட்டுகிறார்கள். 'பத்மாவதி' தொடர்பாக தாமஸ் டி பிரியூன், சாந்தனு புகான் குறிப்பாக ரம்யா சீனிவாசன் ஆகியோரின் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் கிடைத்துள்ள ஆக்கங்கள் பத்மாவதியைப் பற்றி நன்கு புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன.

தொடக்க காலக் கதை

மாலிக் முகம்மது ஜாயஸி என்ற சூஃபி கவிஞர் கி.பி.1540-ல் பத்மாவதி பற்றிய கதையைக் களமாகக் கொண்டு கவிதை எழுதினார். பொதுவாகவே, 14-வது நூற்றாண்டு தொடங்கி 16-வது நூற்றாண்டு வரையில் வட இந்தியாவில் இப்படி யான காதல் கதைகள் மக்களிடையே உலவின. இதுபோன்ற கதைகளின் கதாநாயகனான மன்னன் சத்தியத்தைத் தேடிச் செல்லும் பயணத்தில் பேரழகியான பெண்ணை எதிர்கொள்வார்; தான் அடைய விரும்பிய உயர்ந்த ஆன்மிக லட்சியத்துக்கு இடையூறாக வரும் சிற்றின்ப ஆசைகளால் அலைக் கழிக்கப்படுவார் எனும் வகையில் இந்தக் கதைகள் இயற்றப்பட்டன. கி.பி. 1303-ல் ராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் உள்ள சித்தூர் கோட்டையை டெல்லி சுல்தான் அலாவுதீன் கில்ஜி முற்றுகையிட்டார் என்ற ஒரு வரலாற்றுத் தகவலும் மக்களிடையே உலவிய கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டு பத்மாவதி திரைப்படம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்மாவதி வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் காலத்துக்கு 200 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஜாயஸி எழுதிய கதை, 1303-ல் என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்லாமல் அவருடைய சமகாலத்திய சம்பவங்களையும் இடங்களையும் பின்னணியாகக் கொண்டிருந்தது.

'இராஜபுத்திரவம்சம்' தனது அனைத்து பெண்ணடிமைப் பண்புகளையும் பத்மாவதி எனும் கற்பனைப் பாத்திரத்தின் மீது ஏற்றி வைத்தது.

ஜாயஸியின் கதையில், சித்தூர் மன்னன் ரத்தன் சேன் என்பவரிடம் இலங்கையில் வாழும் சிங்கள இளவரசி பத்மாவதியின் பேரழகை வர்ணிப்பது ஹீராமன் என்ற கிளி. கிளியின் பேச்சைக் கேட்ட மன்னன், மனைவி நாகமதியை விட்டுவிட்டு யோகியைப் போல வேடம் தரித்து, சிங்கள நாட்டுக் குச் செல்கிறார். உயிரையே பணயம் வைத்து பத்மாவதியை மணக்கிறார் ரத்தன் சேன். பத்மாவதியுடன் சித்தூர் திரும்புகிறார். நாகமதிக்கும் பத்மாவதிக்கும் இடையில் பூசல் இல்லாமல் சமரசத்தை ஏற்படுத்த முயல்கிறார். ரத்தன் சேனின் அரசவையிலிருந்து விலக்கப்பட்ட சூழ்ச்சிக் காரரான ஒரு பார்ப்பனர் அதற்குப் பழிவாங்க சந்தர்ப்பம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, டெல்லி சென்று சுல்தான் அலாவுதீன் கில்ஜியைச் சந்தித்து பத்மாவதியின் பேரழகை வர்ணிக்கிறார். பத்மாவதி யைக் கொண்டுவருவதற்காக சித்தூர் மீது படையெடுக்கிறார் அலாவுதீன் கில்ஜி. ரத்தன் சேன் பத்மாவதியை விட்டுத்தர மறுக்கிறார். பிறகு, நடக்கும் போரில் ரத்தன் சேன் உயிரிழக்கிறார். பத்மாவதியும் நாகமதியும் உடன்கட்டை ஏறி தங்களுடைய உயிரை மாய்த்துக்கொள்கின்றனர். போரில் வெற்றி கிடைத்தும் பத்மாவதியை அடைய முடியாமல் டெல்லி திரும்புகிறார் சுல்தான்.

இந்தக் கதையில் சித்தூர் என்பது உடலாகவும் ரத்தன் சேன் என்பது ஆன்மாவாகவும் பத்மாவதி என்பது எண்ணமாகவும் ஹீராமன் என்பது ஆன்மிக குருவாகவும் கில்ஜி என்பது மாயையாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதாகப் பனையோலை ஏடுகள் சுட்டுகின்றன. கில்ஜியைப் பற்றிய இந்தக் கதையும் பிறகு எழுதப்பட்ட சில கதைகளில் வரும் சம்பவங்களும் வரலாற்றில் நடந்த உண்மைகள் என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

வரலாற்றில் வாழ்ந்த அலாவுதீன் கில்ஜி மிகச் சிறந்த ராஜதந்திரி. டெல்லி அரசின் நிதி நிலையை நிலைப்படுத்தினார். எல்லையை விரிவுபடுத்தினார். மங்கோலியர்களின் படையெடுப்பில் இருந்து வட இந்தியாவைக் காப்பாற்றினார். அவர் சாதித்த பலவற்றை இப்போது வாழும் நிர்வாகிகளால்கூடச் செய்ய முடியாது.

சித்தூர் கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்ட போது பத்மாவதி அங்கே வாழ்ந்தார் என்பதற்கு வரலாற்று ஆதாரங்கள் ஏதுமில்லை. பெண்ணாசை காரணமாகத்தான் சித்தூர் கோட்டையைக் கைப்பற்றச் சென்றார் கில்ஜி என்பதற்கும் ஆதாரம் இல்லை. பத்மாவதி என்பவர் தியாகத் திருவுருவாகவும் எழில் பொங்கும் பெண்ணாகவும் மக்கள் மனதில் (கற்பனை வடிவத்தில்) இடம் பெற்று விட்டார். ஆனால் அப்படி ஒருவர் வாழ்ந்ததே இல்லை! அது ஒரு கவிஞரின் மனதில் எழுந்த கற்பனைக் கதாபாத்திரம். வெவ்வேறு கலைஞர்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் அவளை உருவாக்கிக்கொள்ளலாம்.

திரும்பத் திரும்பக் கூறப்பட்ட கதைகள்

பல நூற்றாண்டுகளாக பத்மாவதி குறித்த கதைகள் திரும்பத் திரும்ப வெவ்வேறு தலைமுறைகளிடம் தொடர்ந்து கூறப்பட்டன. இப்படிச் சொல்லப்பட்டு வந்த கதைகளில் கதையின் சம்பவங்களும் முக்கிய கதாபாத்திரமான பத்மா வதியும் கூட மாறுதல்களைப் பெற்றுள்ளனர். 'பத்மாவதி' கதை வெளியாகிப் பல ஆண்டுகளுக்கும் பிறகு பாரசீக மொழியிலும் அது எழுதப்பட்டது. வட இந்தியாவிலும் குஜராத்திலும் ஜைன இலக்கியத்திலும், ராஜஸ்தான அரசவையின் படித்தவர்களாலும் பத்மாவதி பற்றிய கதைகள் வெவ்வேறு வகைகளில் சேர்க்கப்பட்டன. 17-வது நூற்றாண்டில் ரத்தன் சேனின் கூஹிலா அரசன்மனையை மையமாக வைத்து இந்தக் கதையை மேவாரை ஆட்சி செய்த சிசோடியா மரபில் வந்தவர்கள் எழுதினர். முகலாயர் ஆட்சி மங்கி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி உச்சம் பெறுவதற்கு முந்தைய காலத்தில் பத்மாவதியின் கதை மேவாரில் புது வடிவம் பெற்றது. அதில் அலாவுதீன் கில்ஜி கொடுங்கோலரைப் போலச்

சித்தரிக்கப்பட்டார். அவருடைய முஸ்லிம் மதப் பின்னணி அந்த சித்தரிப்புக்குப் பயன்பட்டது. சித்தூர் கோட்டை மீது டெல்லி சுல்தான் படையெடுத்ததை இந்துக்களுக்கு எதிரான இஸ்லாமியர் போராக உருவகப்படுத்தப் பட்டது.

19-வது நூற்றாண்டில் கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் ராஜபுதனத்து அரசியல் முகவராக இருந்த கர்னல் ஜேம்ஸ் டோட் என்பவரிடம், அந்தப் பிரதேசம் தொடர்பான வரலாற்றை எழுதும் பணி ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர் தன்னிடம் தகவல் தெரிவித்தவர்களில், குறிப்பாகச் சிலரிடமிருந்து மட்டும் தரவுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். ராஜஸ்தானில் வழங்கிவந்த பத்மாவதி கதையை அவர்தான் வரலாற்றில் சேர்த்தார். மேற்கத்திய நாடுகளில் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு எதிராகப் போராடிய கிறிஸ்தவர்களைப் போல ராஜஸ்தானின் ராஜபுத்திரர்கள் முஸ்லிம்களின் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகக் கடுமையாக, தீரத்துடன் போரிட்டார்கள் என்று அவர் பதிவு செய்தார். வங்காளத்து அறிவுஜீவிகளும் மேல்தட்டு மக்களும் ராஜபுத்திர வீரர்களின் இந்த வீரத்தையும் தியாகத்தையும் மெச்சினர். இப்படித்தான் முதன்முதலாக 'இந்திய தேசம்' 'இந்து தேசம்' என்ற கருத்து தோன்ற ஆரம்பித்தது. பத்மாவதி என்பவர் தன்னையே அழித்துக்கொள்ளும் தியாகத்துக்கு அடையாளமாக, நன்னெறிகள் கொண்டவராக, கற்புக்கரசி யாக உருவெடுத்தார். அவருடைய கணவரின் கௌரவத்தை, குடும்ப கௌரவத்தை, ராஜபுத்திர வம்சத்தவர்களின் கௌரவத்தை இப்போது தேச கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிய அடையாளமாகி விட்டார்கள்.

16-வது நூற்றாண்டிலிருந்து 21-வது நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தில் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் கட்டுத்தளைகள் 'பத்மாவதி' மீது அதிகரித்துக்கொண்டே வந்துள்ளன. ராஜஸ்தானில் வழங்கப்படும் கதைகளில், பத்மாவதி தன்னுடைய சுயாதீனமான குரலை இழந்துவிட்டார். மன்னர்களும் மற்றவர்களும் அவையில் முன்னிலை பெற்றனர். இந்த ராஜஸ்தானி பத்மாவதியைத்தான் 19-வது நூற்றாண்டு மேல்தட்டு மக்கள் கொண்டாடினர். இவரையே

இந்து தேசத்துக்கும், இந்து சமுதாயத்துக்கும் அடையாளமாக வரித்தனர். அவரைப் போல வீரம், தூய்மை (கற்பு), தியாகம் ஆகிய பண்புகள் எல்லா மகளிருக்கும் இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர்.

ராஜபுத்திர வம்சத்தின் மேட்டுக்குடி மக்களுக்கான தகுதிகளும் குணங்களும் பத்மாவதியின் மீது ஏற்றப்பட்டன. இந்தத் திரைப்படத்தில் பத்மாவதி சரியாகவும் முறையாகவும் சித்தரிக்கப்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இந்த மனப்பாங்குதான் முக்கியக் காரணம். ராஜபுத்திர பத்மாவதி தலையை மறைக்கும் முக்காட்டை விலக்க மாட்டார், பொது இடத்தில் நடனமாட மாட்டார், தன்னுடைய அழகு தெரியும் வகையில் அலங்காரம் செய்து கொள்ள மாட்டார், பிற ஆடவர்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டார் என்பதையே அவருக்குரிய இலக்கணமாகக் கருதுகின்றனர்.

ஏகபோக சீதனமல்ல

ராஜபுத்திரர்கள் 17-வது நூற்றாண்டு முதல் பத்மாவதிக்கு உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால், பத்மாவதி தொடர்பாக வேறு கதைகளும் இருப்பதை மீரா சீனிவாசன் சுட்டிக்காட்டுகிறார். வங்காளத்திலிருந்து அரக்கான் அரசவைக்கு (மியான்மர்) சென்ற ஒரு குஃபி, அதே கதையைத் தன்னுடைய பாணியில் வங்க மொழியில் இயற்றியிருக்கிறார். 19-வது நூற்றாண்டில் பத்மாவதியின் கதைகள் உருது மொழியில் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளியிடப்பட்டன. பாரீஸ் நகரில் 1923-ல் பத்மாவதி பற்றி இசை நாடகம் (ஓபெரா) கூட நடந்திருக்கிறது. ராமாயணத்தில் பல வடிவங்கள் இருப்பதைப் போல பத்மாவதியின் கதையிலும் பல வடிவங்கள் உள்ளன. இந்தக் கதையோ, கதாபாத்திரமோ எந்த ஒரு சமூகத்துக்கும் தனியுடைமை அல்ல. இத்தனை ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு கவிஞர்களால், படைப்பாளிகளால் எடுத்தாளப்பட்ட கதைக்கும் கதாபாத்திரத்துக்கும் தங்களுடைய சமூக - அரசியல் செல்வாக்கு காரணமாக ஒரு சமூகம் ஏகபோக உரிமை கோருவது அந்தக் கதாபாத்திரம் காலம் கடந்து நிற்பதைத் தடுத்து நிறுத்திவிடும்!

- திவ்யா செரியன்

பார்ப்பனிய அதிகாரப் பிடியில் மத்திய அரசு

தேசிய மயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளில் உயர் அதிகாரிகளாக ஒரு சதவீதம்கூட பிற்படுத்தப்பட்டோர் இல்லை. 1.10.2015ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி 6 பொதுத் துறை வங்கிகளில் 6 பொது மேலாளர் துணை 6 பொது மேலாளர் பதவிகளில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் எண்ணிக்கை:

அலகாபாத் வங்கி: மொத்த பொது மேலாளர் பதவி 19. பிற்படுத்தப்பட்டோர் (பி.சி.) ஒருவர்கூட இல்லை. துணை மேலாளர் பதவி 63; பிற்படுத்தப்பட்டோர் (பி.சி.) ஒருவர்கூட இல்லை.

ஆந்திரா வங்கி: மொத்த மேலாளர் பதவி 16இல், பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 48 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை.

பேங்க் ஆப் பரோடா : 44 மேலாளர் பதவிகளில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஒருவர் மட்டுமே. 122 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஒருவர்.

பேங்க் ஆப் இந்தியா : 37 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 126 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர் மட்டுமே.

பேங்க் ஆப் மகாராஷ்டிரா : 11 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 36 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர் கூட இல்லை.

கனரா வங்கி : 42 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 97 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர் மட்டுமே.

சென்ட்ரல் பேங்க் ஆப் இந்தியா : 27 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 71 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர் மட்டுமே.

கார்ப்பரேஷன் பாங்க் : 20 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 61 துணை மேலாளர் பதவிகளில் ஒருவர்கூட பி.சி. இல்லை.

தேனா பேங்க் : 13 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 39 துணை மேலாளர் பதவிகளில் ஒருவர்கூட பி.சி. இல்லை.

இந்தியன் வங்கி : 18 மேலாளர் பதவிகளில் 3 பேர் பி.சி. 56 துணை மேலாளர் பதவிகளில் 8 பேர் பி.சி.

இந்தியன் ஒவர்சீஸ் பேங்க் : 26 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 71 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. எவரும் இல்லை.

ஓரியண்டல் பேங்க் ஆப் காமர்ஸ் : 21 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. ஒருவர்கூட இல்லை. 63 துணை

ஒரு சதவீதம்கூட வங்கிகளில் பிற்படுத்தப்பட்ட அதிகாரிகள் இல்லை

மேலாளர் பதவிகளிலும் இதே நிலைதான்.

பஞ்சாப் அன்ட் சிந்து வங்கி : 12 மேலாளர் பதவிகளிலும், 11 துணை மேலாளர் பதவிகளிலும் ஒருவர்கூட பி.சி. இல்லை.

சின்டி கேட் வங்கி : 25 மேலாளர் பதவிகளிலும், 48 துணை மேலாளர் பதவிகளிலும் ஒருவர் கூட பி.சி. இல்லை.

யுக்கோ வங்கி: 21 மேலாளர் பதவிகளிலும், 48 துணை மேலாளர் பதவிகளிலும் ஒருவர்கூட பி.சி. இல்லை.

யுனியன் வங்கி : 29 மேலாளர் பதவிகளில் ஒருவர் பி.சி. 84 துணை மேலாளர் பதவிகளிலும் இரண்டு பேர் மட்டுமே பி.சி.

யுனைட்டெட் வங்கி: 13 மேலாளர் பதவி களிலும், 41 துணை மேலாளர் பதவிகளிலும் ஒருவர்கூட பி.சி. இல்லை.

விஜயா வங்கி : 14 மேலாளர் பதவிகளில் ஒரு பி.சியும் இல்லை. 39 துணை மேலாளர் பதவிகளில் 2 பேர் மட்டுமே பி.சி.

மொத்தமுள்ள 450 மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. 5 பேர் மட்டுமே. 1255 துணை மேலாளர் பதவிகளில் பி.சி. 16 பேர் மட்டுமே. மேலாளராக 1 புள்ளி 1 சதவீதம். துணை மேலாளர்களாக 1 புள்ளி 2 சதவீதம். இதுவே தேசியமய வங்கிகளின் நிலை.

ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகம் : நேஷனல் இன்சூரன்ஸ், நியூ இந்தியா அசூரன்ஸ், ஓரியன்டல் இன்சூரன்ஸ், யுனைட்டெட் இன்சூரன்ஸ் நிறுவனங்களில் 43 மேலாளர் பதவிகளில், நேஷனல் இன்சூரன்சில் மட்டும் மேலாளராக ஒரே ஒரு பி.சி. 275 துணை மேலாளர்கள் பதவிகளில் ஓரியன்டல் இன்சூரன்சில் ஒருவரும், யுனைட்டெட் இன்சூரன்சில் 3 பேர் மட்டும் பி.சி.

தகவல் பெறும் உரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் பெறப்பட்ட தகவல்கள் இவை. 27 சதவீத இடஒதுக்கீடு, 24 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் இன்னும் கணக்கைத் தொடங்கக்கூட இல்லை. அத்தனை நிறுவனங்களிலும் பார்ப்பன ஆதிக்கமே கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. -ஜி. கருணாநிதி (செயலாளர், அகில இந்திய பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலச் சங்கம்), இத் தகவல்களை தகவல் பெறும் உரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் பெற்று அறிவித்துள்ளார்.

மத்திய அரசின் வேலை வாய்ப்புத் துறை அமைச்சகம் தகவல் அறியும் உரிமை சட்டத்தின் கீழ் வெளியிட்டுள்ள தகவலின்படி ஜனவரி 1, 2017 வரை இதுதான் நிலை.

24 மத்திய அமைச்சகங்களில் குரூப் 'ஏ' பிரிவு அதிகாரிகளில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் 17 சதவீதம் பேரும் 'பி' பிரிவில் 14 சதவீதம் பேர் மட்டுமே பணியாற்றுகிறார்கள். 'சி' பிரிவு ஊழியர்களில் 11 சதவீதம் பேரும், 'டி' பிரிவில் 10 சதவீதம் பேரும் பணியாற்றுகிறார்கள். 24 அமைச்சகங்கள், மொத்தமுள்ள 37 அரசுத்துறைகளில் 24 துறைகள், சட்ட அங்கீகாரம் பெற்ற 8 அமைப்புகள் (பிரதமர் அலுவலகம், குடியரசுத் தலைவர் செயலகம், பொருளாதாரம் தொடர்பான அமைப்புகள்) உள்ளிட்ட 54 நிறுவனங்கள், துறைகள் பற்றியும் தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் குரூப் 'ஏ' பிரிவில் 14 சதவீதம். 'பி', 'சி', 'டி' பிரிவுகளில் முறையே 15, 17, 18 சதவீதமும் மட்டுமே பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

மத்திய அமைச்சரவைக்கான செயலகத்தில் (Cabinet Secretariat) 64 'ஏ' பிரிவு அதிகாரிகளில், ஒருவர் கூட பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர் இல்லை. 60 பேர் திறந்த போட்டியில் வந்தவர்கள் (இவர்கள் பார்ப்பனர், உயர் ஜாதியினர்) பட்டியல் இனப்பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் 4 பேர் மட்டுமே. தகவல் மற்றும் ஒலி/ ஒளி பரப்பு அமைச்சகத்தில் மொத்தமுள்ள 503 'ஏ' பிரிவு அதிகாரிகளில் 25 பேர் மட்டுமே பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள்.

2015ஆம் ஆண்டில் இதே சட்டத்தின் கீழ் பெறப்பட்ட தகவலின்படி, 12 அமைச்சகங்கள் 10 அரசுத் துறைகள், மற்றும் சட்ட அங்கீகாரமுள்ள நிறுவனங்களில் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்குக் கிடைத்த இடங்களின் எண்ணிக்கை 'ஏ' பிரிவில் 10.71 சதவீதம், 'பி' பிரிவில் 7-18 சதவீதம்.

2013ஆம் ஆண்டு பெறப்பட்ட தகவலின்படி 55 மத்திய அரசின் கீழ் உள்ள அமைப்புகளில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் எண்ணிக்கை 9.43 சதவீதம் மட்டுமே.

சென்னையைச் சார்ந்த சமூக செயல்பாட்டாளர் முனைவர் ஈ. முரளிதரன், இந்த தகவல்களைப் பெற்றுள்ளார்.

மத்திய அரசுப் பணிகளில் 31 இலட்சம் பேர் பணியாற்றுகிறார்கள். ஆனால், இப்போது தகவல் அறியும் சட்டத்தின் கீழ் நாம் பெற்றிருக்கும் தகவல் 2 இலட்சத்து 31 ஆயிரத்து 735 ஊழியர்களைப் பற்றி மட்டுமே.

ஜாதி சங்கம் வைத்துக் கொண்டு ஜாதிப் பெருமை பேசும் தலைவர்கள் இதற்கெல்லாம் போராட மாட்டார்களா?

நீங்கள் அச்சுக்கு கொடுக்க வேண்டியவை
புத்தகத்தின் உட்பக்கங்களை குறுந்தகடுகளில் (CD/DVD)
பிடிஎல்ப் (PDF) பைலாகவும், மேலட்டையை கோரல் ட்ரஸ் (Corel
Draw) பைலாகவும் தரலாம்.
பழைய புத்தகங்களை அப்படியே ஸ்கேன் செய்து அச்சிட்டுத்
தருகிறோம்.

அச்சு
கிளைக், டிபி, டிபி, கிளைக், A4 மற்றும்
உட்பக்கங்களுக்கான அச்சு...

அச்சு
A4 கிளைக் 7 x 4.75" டிபி 8.5" x 11.5"
A4 கிளைக் 7 x 9.5"

முறையில் ஓர் அச்சு

பதிப்பாளர்களுக்கு ஓர் அரிய வாய்ப்பு!

ARUNA ENTERPRISES

No.8, Sularama Chetty Street, Opp. High Court, Parry, Chennai - 600 001.
Email: arunae@gmail.com | www.arunae.com

XEROX | PRINT | SCAN | COLOR | DESIGN | CAD | CARD | BIND | LAMINATE

Printed by K.RAJENDRAN. Published and Owned by K.RAJENDRAN and Printed at BEAUTIFUL PRINTER, 27/65, Devaraj Street, Royapettah, Chennai-600014 and Published at Old No.29, New No.16, 1st Street, Journalists Colony, Srinivasapuram, Thiruvanmiyur, Chennai-600041. Editor:K.RAJENDRAN